

PUTNIK

Glasilo župe Sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko - BROJ 5 / 2005 - cijena 12 kn

Moja majka

Njezin nježan glas me budi, njezine nježne ruke me grle, njezine sjajne oči me tješe.

Dok je nema tugujem, dok je tu veselim se.

Njezini savjeti pomažu, i uvijek me izbave iz tuge i boli.

Zauzvrat joj dajem svoju ljubav, ljubav kakvu zaslužuje moja majka!

Vlatka Tomašević

Čestitka mojoj majci

Draga majko, hvala ti za sve što si učinila za mene... Ti si meni kao zlatno sunce, toplo i meko što na nebu sja... Jer ti si meni sve na svijetu i zato te jako volim ja...

Valentina Špoljar

"PUTNIK"

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

GRAFIČKA PRIPREMA
Krešimir Leopold (grafički urednik),
Goran Nježić (tehnički urednik),
Robert Kovač (direktor)
za Studio "Dizajn Kovač"
info@dizajn-kovac.t-com.hr
tel./fax.: 01-61-98-804
www.dizajn-kovac.hr

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:
Nino Škrabe, Ana Novosel,
Ante Badurina, Kristijana Banić,
Marina Bastašić, Ante Kelentrić,
Smiljana Popović, s. Paula Puzjak,
Miroslav Markić, župni vikar,
Bernarda Šimunović

TISAK

GIPA d.o.o., ZAGREB
tel.: 01-30-40-777

ADRESA UREDNIŠTVA:
ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.t-com.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

Majka

*Promatram lik Marije i shvatim da
ima samo jedan osmijeh koji
ublažava*

svaku tvoju bol...

*Postoje samo jedne oči čiji pogled
zrači bezgraničnom toplinom...*

*Ima samo jedno srce koje za tebe
kuca bezuvjetnom ljubavlju...*

*Postoje samo jedne ruke
čiji zagrljaj je istovremeno
najnježniji, ali i najjači...*

*Ima samo jedan um čiji izvor
mudrosti nikada ne može
presušiti...*

*Postoji samo jedan pravi prijatelj
koji se doista trudi upoznati
svaku tvoju plimu i svaku tvoju
oseku...*

*Ima samo jedna duša koja
istinski hoda uz tebe i
sa tobom...*

Sjeti se samo...

*Sjeti se da je istinska sreća ona
koju ti majka daje...*

Sjeti se svega toga...

*I ne zaboravi da to sve majka i
jest!*

Marina Bastašić, prof.

SADRŽAJ

4	Vjera i zdravlje
10	Događanja u Crkvi
14	Euharistija
18	Stoljeće kapele u Hrastju
20	Hrastje - nekad i danas
22	Manager Isus
25	Molitva i obitelj
26	Kršćanski odbor
28	Sveta Pričest - upute
29	Događanja u župi
34	Iz župnog ureda
35	Djeca o Papi...

Poštovani čitatelji Putnika!

Nakon dužeg vremena evo nas opet zajedno. Puno se toga dogodilo. Puno smo toga proživjeli što nikakav scenarij nije mogao predvidjeti. Koncem mjeseca ožujka, u Velikom tjednu i početkom mjeseca travnja, u Uskrsnom tjednu, bili smo svjedoci oproštaja s ovozemnim životom jednog od najvećih papa u povijesti Crkve, Ivana Pavla II. Njegovu bolest i trpljenje doživljavali smo kao da umire neki naš ukućanin, bliska osoba. Nije umro u bolnici nego blizu onima koji su s njim i za nj molili na Trgu Sv. Petra. Cijeli svijet je molio.

Osvojio nas je sve, ne samo svojim kvalitetama kojima je obilovao, nego prije svega svojom ljudskošću, spontanošću, svojom jasnoćom u govoru, svojim stavom poštovanja prema drugima i najviše svojom ljubavlju i suosjećanjem koje je stalno pokazivao prema svima koji su patili. Plodovi toga rada bili su vidljivi na njegovu pogrebu u nazočnosti predstavnika drugih vjera i religija.

Ono što nas se najviše doima kod Ivana Pavla II, jest njegovo svjedočenje vjere. Sve zbog ljubavi prema Kristu i prema Crkvi... I ljude je volio zbog ljubavi i snage koju je na tom izvoru crpio. Njegov je život pravi izazov i poticaj svima, prvenstveno nama kršćanima, jer je pokazao što jedan čovjek, ako se pouzda u i oslanja na Boga, može učiniti u svom životnom vijeku.

Usprkos žalosti, bili smo svi duboko zahvalni Bogu što smo imali takvog papu i bili ponosni što pripadamo Crkvi.

Crkva je ostala ovdje dalje živjeti i vršiti svoje poslanje, koje je dobila od uskrslog Gospodina, da naviješta Evanđelje „po svem svijetu i svakom stvorenju“.

Nakon pogreba Ivana Pavla II. žalost se okrenula u veliku radost: dobili smo novog papu u osobi kardinala Josepha Ratzingera, koji je uzeo ime Benedikt XVI. Trg sv. Petra u Rimu ponovno se 19. travnja do posljednjeg mjesta ispunio vjernicima koji su oduševljeno pozdravljali novog papu. „Crkva je živa... i ona je mlada! Ona u sebi nosi budućnost svijeta i zato svakome od nas pokazuje put prema budućnosti“, rekao je novi papa u svom nastupnom govoru. „Moj pravi program“, poručio je Papa Crkvi i svijetu, „jest, ne da činim svoju volju, već da slušam s cijelom Crkvom Gospodinovu riječ i volju!“

Također i u našoj Zagrebačkoj Crkvi imamo novost. Dana 2. veljače 2005. obznanjeno je Papino imenovanje pomoćnog biskupa zagrebačkog dr. Valentina Pozaića, koji je posebno zadužen za redovnike i redovnice.

Također u ovom broju možete pročitati glavni članak o vjeri i zdravlju. Što kažu stručnjaci kako vjera utječe na naše zdravlje? Imate i savjete za zdrav i osmišljen život.

Kao i u prošlom Putniku, u godini Euharistije to je nezaobilazna tema. U ovom broju imate uputu za primanje svete pričesti i sjećanje na Euharistijski kongres 1939. u Jastrebarskom, koji je vodio blaženi Alojzije Stepinac. Pročitajte i zanimljivo razmišljanje što znači biti kršćanin i kako to postići.

Posebno imamo događanja opisana kronološki - što se događalo u našoj župi kroz ovo razdoblje.

Na kraju smo proljeća i na početku ljeta. Svršava školska i vjeronaučna godina, nastupaju odmori i opuštenost od dačkih obveza i dužnosti. Školska godina pridonijela je intelektualnom rastu djece i mladih, a vjeronauk je proširio vjersko znanje i učvrstio zajedništvo u vjeri.

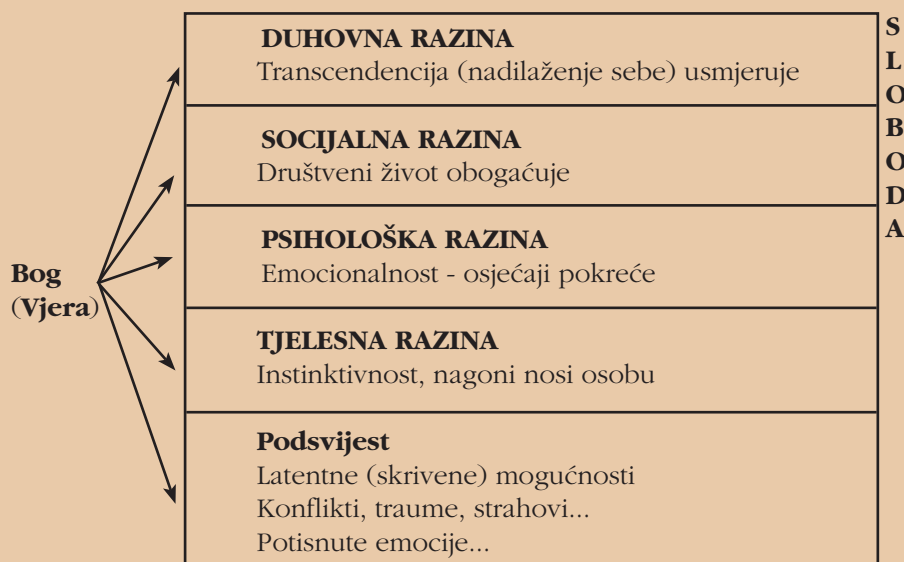
Završetak školske i vjeronaučne godine prilika je da se malo posvijesti taj rast i da se potakne osjećaj zahvalnosti Bogu i svima onima (roditeljima, katehetama, učiteljima, nastavnicima, profesorima) koji su zaslužni za taj rast. Ljetni su mjeseci vrijeme odmora za veliki dio nas, vrijeme istinskog odmora i prikupljanja novih snaga za vrijeme i godinu koja je pred nama i od koje očekujemo mnogo. I psihološka nas analiza upozorava da su nam potrebne četiri stvari za uravnotežen život: molitva, rad, prijateljstvo i odmor. Zaboravimo li bilo na koju od ovih stvarnosti svakidašnjice, poremetit ćemo ravnotežu. Nažalost, mnogi zaborave upravo odmor. A on nam je dužnost. I Isus se znao odmarati, nakon napornog rada. Ljudi traže zaborav i olakšanje na različite načine i na različitim mjestima. Ovisi o tome kakav ih umor pritišće. Postoji tjelesni umor: olakšanje nalazimo u odmoru, u spavanju, u izletu i na ljetovanju. Potreban nam je takav odmor. Postoji i duševni, psihički umor: nakon ustrajnog učenja, nakon naporne školske godine, nakon dugotrajnog intelektualnog rada... Tada nam je potreban duševni odmor: sport, zabava, lagani tjelesni rad. Postoji i treća vrsta umora, o njemu se malo govori: životni umor, ili bolje: umor od života. U taj umor može upasti svatko: učenik, kad ne vidi budućnost; odrasli, kad se nakupe razočaranja, bolesti, besmislenosti napora. Gdje ćemo tada naći spokoj našim dušama, gdje ćemo naći nove snage; novu nadu za budućnost? Jedino kod Isusa. On je rekao, bolje rečeno pozvao nas: «Dodite k meni svi koji ste opterećeni i umorni, i ja ću vas okrijepiti!»

Ugodan vam odmor!

Župnik

Mijo Nikić

Psihologija sugestije i snaga vjere - interakcija duha, duše i tijela

ukusom i mirisom samo podsjećala na alkoholno piće.

Oni koji su uzeli veće količine pravog alkohola pokazali su očekivane promjene ponašanja, drugim riječima ponašali su se kao pijani, što je bilo i normalno za očekivati. Međutim, iznenađenje je bilo u tome što su neki iz kontrolne grupe koji pravi alkohol nisu ni okusili, postali također pripiti odnosno pijani. Dakle, samo njihova uvjerenost da "piju", bila je dovoljna da ih učini pijanim, da počnu pokazivati simptome pijanih ljudi. I u ovom slučaju psiha je odradila svoje, a ovi ispitanici su živi dokaz za postojanje placebo efekta.

Eksperimentom se također došlo i do točnih postotaka koliki je u konkretnom slučaju farmakološki efekt lijeka, a koji je dio sugestije. U jednoj znanstvenoj analizi od 39 studija na 3252 pacijenta liječenih od depresije, (izloženo u American Psychological Association-APA), dokazano je da čak 50 % učinka lijeka dugujemo placebo.

Spomenuti rezultati istraživanja placebo efekta zorno i uvjerljivo svjedoče o snazi ljudske sugestije, odnosno autosugestije. Ona se temelji na naravnoj sposobnosti čovjekova uma da djeluje na mozak kako bi on pokrenuo pozitivne procese u organizmu i poboljšao cjelokupno tjelesno i duševno zdravlje.

U sugestiji i autosugestiji aktivira se magijska svijest koja je u ranom djetinjstvu čovjekova razvoja bila jedina svijest koju je dijete imalo. U naravi te svijesti je bilo da je ona svemoćna i kao takva ima moć pokrenuti neke procese na tjelesnoj i emocionalnoj razini. Međutim, u naravi te svijesti nije i mogućnost da definitivno riješi probleme osobe. Magijska svijest preko sugestije ili autosugestije može privremeno ukloniti simptome, ali ne rješava i ne uklanja korijene nakupljenih problema koji generiraju simptome raznih, najčešće psihosomatskih bolesti.

Zrela osobnost - skladno integrira sve razine.

- osoba koja djeluje slobodno i odgovorno
- ne ravna se po prisilama svojih nagona, nego ih drži pod kontrolom.
- ne potiskuje emocije, nego ih kontrolirano izražava.
- u odlučivanju i vladanju usmjerava je duhovna razina.

1. Psihologija sugestije

Sugestija je "proces verbalne i/ili neverbalne komunikacije u kojem jedna osoba indirektnim putem potiče drugu osobu (ili više njih) na promjenu sudova, stavova, ili ponašanja". Moć sugestije je ograničena. Ona ovisi o snazi ličnosti koja pokušava djelovati na drugu osobu, o sugestibilnosti, odnosno labilnosti osobe na koju se želi sugestivno djelovati, te o još mnogim drugim okolnostima.

Za razliku od sugestije u kojoj se želi djelovati na druge, autosugesti-

ja je "namjeren ili nenamjeren proces samouvjeravanja, pomoću kojeg pojedinac mijenja svoje stavove, uvjerenja ili obrasce ponašanja, a u skladu sa svojim željama, interesima, brigama ili strahovima."

Teško je točno reći koliko su ljudi podložni sugestiji. P. Janet smatra da "normalan pojedinac uopće nije ili je vrlo slabo podložan sugestiji". Drugi autori misle suprotno.

Poznat je slučaj placebo efekta u farmaciji. Radi se o supstanci bez ikakvih kemijskih sastava, koja ipak dovodi do poboljšanja zdravstvenog stanja pacijenta, zbog njegovog vjeronanja u djelotvornost uzete tvari. Tako je dokazano je da se može djelovati na ljude da se stvarno osjećaju kao da su u pripitom stanju a da nisu popili ni kapi alkohola. Napravljen je eksperiment u kojem su jednoj grupi ispitanika u točno određeno vrijeme davali točno određenu količinu pića, a onda su promatrali efekte proizašle iz tog eksperimenta. Svaki od ispitanika bio je uvjeren da pije alkohol. Međutim, određen broj njih, poznat samo istraživačima, dobivao je običnu bezalkoholnu smjesu koja je

Alternativna medicina, razni priučeni terapeuti igraju na kartu spomenute magijske svijesti koja nudi čudesno rješenje svih problema, pa čak i liječenje na daljinu ili gledajući sliku osobe koja je u nevolji. Međutim, magijska svijest nije rješenje jer osoba i nakon privremenog uklanjanja simptoma neke bolesti bitno se ne mijenja, a to znači ne mijenja svoju životnu filozofiju, svoj stil života koji je i doveo do simptoma bolesti.

Lako je ukloniti simptom bolesti, ali je teško promijeniti stil života. Teško je odreći se pušenja, alkohola, droge, masne ili slatke hrane, neprimjerenog i rečeno religijskim rječnikom, teško se odreći grešnog načina života. To se sugestijom ni autosugestijom redovito ne može riješiti ni promijeniti na bolje. To je moguće postići samo onda ako osoba u rješavanje svojih problema uključi svoju duhovnu dimenziju. To znači tek onda kad osoba spozna i prihvati pravu istinu o sebi i svojim problemima, kad se racionalno i kritički postavi prema sebi, kad odluči da će mijenjati neprimjereni stil života, i kad u svojoj vjeri zatraži od Boga pomoć za to, tek tada su stvoreni preduvjeti da dođe do autentične promjene i ozdravljenja.

Ovdje treba spomenuti i pojedina takozvana čudesna ozdravljenja koja se događaju na karizmatičkim seminarima koje vode domaći ili strani karizmatičari. Moguće je naime, da se neka ozdravljenja proglašavaju čudesnim, a da se ipak ne radi o pravom čudu, nego samo o trenutnom uklanjanju simptoma koji se kasnije opet vraćaju. Poznati su primjeri osoba koje su se javile na tim seminarima da su ozdravile i treba im vjerovati jer su one tada stvarno bile oslobođene simptoma svoje bolesti, međutim vrlo brzo, nakon nekoliko dana ili mjeseci kod nekih osoba isti simptomi stare bolesti su se vra-

tili. Osoba dakle nije čudesno izliječena, nego samo privremeno oslobođena simptoma neke bolesti. Drugim riječima, u takvom slučaju na djelu je bila moć sugestije karizmatičara voditelja seminara ili moć autosugestije samog bolesnika da će ozdraviti od svoje bolesti. Budući da se promjena dogodila pomoću sugestije ili autosugestije, ona nije bila trajna jer to sugestija i autosugestija ne mogu postići ako se bitno ne promijeni stil života, kriva životna filozofija koja je i dovela do bolesti. Na spomenutim karizmatičkim seminarima stvori se atmosfera pogodna za vjeru, ali također pogodna i za sugestiju i autosugestiju. U prvi plan dolaze emocije: **puno se pjeva, pleše, daje se oduška molitvama u jezicima**, kako bi što više progovorila čovjekova sputana podsvijest u kojoj se nalaze potisnuti konflikti, ukliješteni afekti, zamrznuti strahovi, drugim riječima bolne psihotraume. U ambijentu u kojem se mogu i smiju spontano izra-

ziti emocije **kroz molitvu, pjevanje, plesanje, držanje za ruke i slično**, otvaraju se mogućnosti trenutnog rasterećenja potisnutih bolnih emocija, a samim tim dolazi i do uklanjanja simptoma koji su povezani s potisnutim psihotraumama. Međutim, to još ne znači da je došlo do definitivnog izlječenja. Ako se osoba bitno ne promijeni, nego i dalje nastavi rješavati svoje probleme kao i prije - tako da ih potiskuje, simptomati psihosomatskih bolesti opet će se javiti i osoba će opet biti bolesna.

2. Snaga vjere

Pravo, istinsko ozdravljenje događa se vjerom u Svemogućeg Boga koji iznutra mijenja čovjeka i otvara mu neslućene horizonte slobode i novog života. Međutim, vjera kao temeljno povjerenje u Boga traži da priznamo istinu o sebi, da se spustimo u svoju nemoć, na pravu razinu svoje egzistencije i da se tamo susretnemo sa svojim ranama, svojim traumama i potisnutom tjeskobom koju izaziva osjećaj vlastite nemoći. Tko se usudi jedno vrijeme izdržati tu tjeskobu i priznati vlastitu nemoć, ima veliku šansu da istinski zavapi Bogu i bude uslišan, jer ga Bog upravo tamo čeka. Bog nalazi svoj narod kao i svakog pojedinca u "pustinjskoj jezivoj pustoši", kako to lijepo reče biblijski pisac.

Za razliku od sugestije i autosugestije koje imaju ograničenu i privremenu moć, prava vjera otvara neograničene mogućnosti čovjeku koji svoju nadu stavi u Svemogućeg i dobrog Boga. "Sve je moguće onome koji vjeruje", kaže Isus (Mt 9,23).

Snaga vjere nadilazi moć sugestije i autosugestije jer se u činu vjere aktiviraju sve čovjekove sposobnosti: njegov razum i srce, misli i emocije, tako da čitav čovjek vjeruje.

To je istina, vrlo teško postići jer u nama postoje svjesne, a još češće nesvjesne blokade vjere. Postoji sumnja koja uništi snagu vjere.

"Čudo je najljepše dijete vjere". Samo vjera otvara nove neslućene horizonte i uklanja sve granice. U tom smislu je Isus tvrdio da onome koji vjeruje ništa nije nemoguće, drugim riječima istinskom vjerniku sve je moguće.

"U Isusovu smislu *vjerovati pisteuo* (vjerovati u sebe, vjerovati u svijet, vjerovati u druge, vjerovati u posve

Drugoga) znači *biti otvoren za nemoguće*. To je "nemoguće" povezano s Božjom ljubavi koja pomiče granice dobra. Stoga se biblijska vjera temelji prvenstveno na potpunom pouzdanju u Boga, čije su mogućnosti doista neiscrpne. U tom smislu vjera praktički dokida granice pojavnoga svijeta i primiče nas jednom posve drugomu i drukčijemu svijetu, u kojem vladaju druge zakonitosti—svijetu Božjega kraljevstva." Glavna Isusova želja bila je navještaj Božjeg kraljevstva, odnosno Božje vladavine u srcima ljudi, a njegovu iscjeliteljsku djelatnost treba shvatiti u svjetlu ostvarivanja toga plana.

Prava vjera je u vezi s onim što je s druge strane mogućega, zato se može reći kako je ona povezana sa svim mogućnostima. "Zato smijemo tvrditi da vjera, s biblijskog gledišta, otvara

život i onda kad je naizgled zatvoren, dapače i kad je u potpunosti zatvoren vratima smrti. Vjera seže svojom snagom, prema tome, i s onu stranu granica smrti...". Istinska vjera je moć u nemoći. S pravom smijemo reći da vjerovati znači prekoračivati granice običnoga i mogućega, prekoračivati svijet pojavnoga i ulaziti u Božji svijet, u svijet njegove vladavine, a to znači u svijet bezgranične ljubavi.

Religioznost - otvorenost ljudske osobe prema Apsolutnome (Bogu) i prema apsolutnim vrijednostima kao što su istina, ljubav, sloboda, dobrota...

Vjera - osobno, svjesno i slobodno opredjeljenje za Boga i vjerske istine određene religijske zajednice.

Vjera je svjesno i slobodno prihvaćena i razvijena religioznost. Vjera je odgovor čovjeka na Božju ponudu ljubavi. Bog je prvi koji zove čovjeka

na dijalog, a čovjek odgovara Bogu svojom vjerom. Vjerovati znači gledati na život i svijet Božjim očima, odnosno onako kako Bog gleda. Vjerovati Bogu znači imati neograničeno povjerenje u Boga i vjerovati u njegovu ljubav, te prihvaćati i usvajati njegove misli kao svoju životnu filozofiju. Budući da su svi ljudi, htjeli ili ne htjeli, znali to ili ne znali, po svojoj naravi religiozna bića, u svima njima "drijema" ili možda "spava" veliki vjernik koji se može probuditi. Ako se u čovjeku ne aktivira ta sposobnost vjerovanja, on će lakše postati žrtva raznih strahova i duševnih bolesti. Naime, suprotnost vjeri nije toliko nevjera koliko strah. Tko nema vjere, lakše postaje žrtva iracionalnih strahova. A tko ima pravu vjeru lakše podnosi bilo koji strah, odnosno lakše i brže se oslobađa tjeskobe i straha, budući da se svojom

vjerom otvara čudesnom djelovanju milosti Božje i spasonosnom učinku Božje ljubavi.

Vjera svakog čovjeka ovisi o slici Boga koju u svatko u sebi nosi. Prave slike Boga pomažu osobi da zauzme pravi odnos prema Bogu, da u Bogu nađe sigurnost i mir, dok krive slike Boga uzrokuju bježanje od Boga ili pobunu protiv njega, a samim time mogu dovesti do neurotične pobožnosti pa i do duševnih poremećaja.

1. Vjera u liječenju bolesti

Bolest ne dolazi od Boga i nije kazna Božja za grijeh. Bolest nastaje kada se udaljimo od Božjih zakona, kao opomena i poticaj da nešto moramo mijenjati u svojem odnosu prema sebi, drugima, životu općenito. "Bolest je zov istine". Bog ponekad dopušta ili pripušta bolest kao priliku da se Bog proslavi u nama ako vjerujemo. U liječenju bolesti vjera nam pomaže tako što nas uvjeri da u svojoj patnji nismo osamljeni, nego da ima netko tko zna kako mi patimo. U svakoj bolesti čovjek bi trebao nešto naučiti. Upravo nas vjera potiče da se pravilno postavimo prema životu i bolesti.

2.2. Duhovne metode liječenja

Vjera je najbolja prevencija od bespomoćnog predanja sudbini. Ozračje nutarnjeg duševnog mira koje je utemeljeno na vjeri u dobrog i milosrdnog Boga, jest najbolja prevencija protiv raznih duševnih pa i tjelesnih oboljenja.

Citati iz Biblije imaju veliku terapijsku vrijednost. Njihovim ponavljanjem procesom duhovne osmoze oni se duboko utiskuju iz svjesnog u nesvjesni um vjernika gdje postaju iscjeliteljski balzam za cijelu njegovu mentalnu strukturu.

Molitva u svom osnovnom shvaćanju znači druženje i razgovor s Bogom. A Bog kao Apsolutno Dobro i Stvoritelj čovjeka jest i najbolji liječnik za njegovu dušu i tijelo. Moliti se Bogu u atmosferi povjerenja i predanja djeluje na dušu

spasonosno, a proizvodi terapijske učinke također i na tijelu. Molitva je svemoćno sredstvo kojim čovjek može postići sve što zaželi ukoliko pritom ima jaku vjeru. Sve je, naime, moguće onome koji vjeruje. "Molite i dobit ćete", kaže Isus u Bibliji.

Molitva kao psihoterapeutsko sredstvo pomaže tako što omogućava osobi da u atmosferi bezuvjetnog prihvaćanja s Božje strane izrekne Bogu svoju muku, sve ono što tišti dušu. I ovdje je važno što više aktivirati svoju vjeru da nas Bog stvarno sluša, čuje i da nam može i hoće pomoći.

Ozračje Božje ljubavi, doživljene u molitvi, čisti psihu od negativnih misli i deprimirajućih osjećaja, liječi rane duše i povećava slobodu i jasnoću duha.

Plodovi dubinske molitve (meditacije):

- doživljaj Božje ljubavi koja nas bezuvjetno prihvaća takvima kakvi jesmo.
- raste u osobi osjećaj vlastite vrijednosti i osobnog dostojanstva.
- osjećaj manje vrijednosti, depresivne misli i tmurna raspoloženja iščezavaju kad čovjek doživi da je prihvaćen i voljen od Onoga koji je Ljubav sama.
- želja da izađemo iz sebe, iz svog malog i ograničenog svijeta i da se počnemo više zanimati za druge.
- tko se u molitvi malo više približi Bogu, on ne može više ostati stari čovjek, on svuda oko sebe širi miris božanskog.
- on i sam postaje milosrdan, pun ljubavi i razumijevanja za one koje susreće na svom životnom putu.

Plod molitve je radost duše koja se zatim prenosi na tijelo koje počne bolje i zdravije funkcionirati.

- 1) Na tjelesnoj razini vjera traži od čovjeka da se on brine za svoje tjelesno zdravlje. Kršćanska, židovska i islamska tradicija vjeruju u uskrsnuće tijela, zato već na ovom svijetu treba čuvati tijelo i pripremati ga za život u punini koji ga čeka u vječnosti.
- 2) Na emocionalnoj razini vjera pomaže u liječenju raznih psihotrauma tako što osobu uvjerava da je ona od Boga ljubljena i bezuvjetno prihvaćeno biće. Kad izranjena duša povjeruje u bezuvjetnu ljubav Božju, bolne emocije zamrznute u psihu osobe polako

se tope i nestaju u ozračju velikog povjerenja u Boga.

Na socijalnoj razini vjera pomaže čovjeku da ima korektan i human odnos prema svim ljudima. Budući da vjera naučava da su svi ljudi Božja stvorenja i kao takvi njegova ljubljena djeca, ona od svih ljudi zahtijeva da se oni i ponašaju u skladu s tom istinom, tj. da žive kao braća i sestre. Autentična vjera osposobljava i potiče čovjeka na nesebičnu ljubav prema drugima.

- 3) Konačno, duhovna dimenzija ljudske osobe svjedoči da čovjek ima sposobnost nadići (transcendirati) životinjski svijet. Ta sposobnost se sastoji u mogućnosti da se shvati narav stvari pomoću apstrakcije. Zahvaljujući toj svojoj moći, čovjek može transcendirati ono "ovdje i sada", kako bi mogao uočiti i tražiti duhovne vrijednosti. Zahvaljujući duhovnoj dimenziji osoba može vjerovati, nadati se, spoznavati, pitati, ljubiti i doživljavati da je slobodna. Sloboda, koja se doživljava na ovoj razini, uključuje u sebi odgovornost prema svijetu, prema drugim osobama i prema Bogu.

Potpuno zdravlje ima osoba koja se dobro osjeća i uspješno funkcionira na svim spomenutim razinama.

5. Zaključak

Tamo gdje je transcendentalni odnos poremećen, tamo je i duševno stanje osobe poremećeno. Terapijska dimenzija vjere, izražena kroz molitvu, u raznim religijama više puta je dokazana. Osoba vjeruje da u molitvi ima izravnu vezu s Bogom, koji sluša čovjekove molbe i hvale, te na njih odgovara svojom milošću koja se ponekad manifestira kao čudesno izlječenje.

C. G. Jung: "Među svim mojim pacijentima koji su prešli srednju životnu dob, tj. 35 godina, nema ni jednog jedinog, čiji konačni problem nije proizlazio iz religioznog stava. Da, svaki u krajnjoj liniji boluje od toga, što je izgubio ono, što je živa religija u svim vremenima davala svojim vjernicima i nijedan od njih nije zaista ozdravio, a da nije opet uspostavio svoj religiozni stav".

Kako vjera doprinosi duševnom zdravlju?

Neuroza: nedostatak ljubavi i temeljnog prihvaćanja.

Vjera nas uvjerava da smo voljena bića, da nas je Bog stvorio iz ljubavi.

Biblija: "Bog je ljubav" (1 Iv 4,8); "Jahve... bogat milosrdem" (Br 14,18).

Neurotik – egocentrik koji misli samo na sebe i svoju bolest i nemoć.

Vjera nas potiče na autentičnu ljubav prema drugima i dobra djela.

Biblija: "Ovo vam zapovijedam da ljubite jedni druge" (Iv 15,17)

Duševni bolesnici (depresivni neurotičari) često pate od osjećaja krivnje.

Vjera naviješta Boga koji oprašta grijeha i tako uklanja osjećaj krivnje.

Biblija: "U Gospodina je Boga

oproštenje..." (Dn 9,9)

Neuroza – u jezgri neurotične osobnosti je strah i tjeskoba.

Vjera uklanja strah. Suprotnost vjeri nije nevjera, nego strah. Zrela vjera traži od nas da se samo Boga bojimo, jer strah od Boga dokida sve druge strahove.

Biblija: "Gospodin mi je svjetlost i spasenje, koga da se bojim" (Ps 27,1)

Neurotičari i psihotičari bježe od stvarnosti i istine, žive u iluziji.

Vjera je moć koja pomaže čovjeku da živi u istini. Čovjekova snaga nije u instinktima nego u duhu koji je otvoren istini.

Biblija: "Istina će vas osloboditi" (Iv 8,32)

Većina ljudi se boji smrti. U korijenu svih strahova je strah od smrti.

Vjera uči da je čovjekov duh

besmrtn i da će Bog oživjeti ljudsko tijelo.

Kršćansko vjerovanje: "Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni".

Neurotičari – osobe koje su izgubile strpljenje, žele imati sve i to odmah.

Vjera potiče na strpljivost i osposobljuje osobu za strpljivu ljubav koja zna čekati.

Biblija: "Ljubav je strpljiva" (1 Kor 13,4).

Neuroza – bijeg u bolest da bi se izbjegla teška i tjeskobna pitanja.

Vjera se ne boji tjeskobnih pitanja. Ona uznemiruje čovjeka da bi ga spasila.

Biblija: "Bez vjere nemoguće je ugoditi Bogu" (Heb 11,6); "Tko ne vjeruje već je osuđen..."

CURRICULUM VITAE

Doc. Dr. sc. Mijo Nikić

Mijo Nikić, svećenik i redovnik Družbe Isusove, rođen je 18. veljače 1953. u Gornjem Zoviku, općina Brčko, BiH, od oca Ive i majke Ruže, rođene Frančesević.

Osnovnu školu završio je na tri mjesta: prvih pet razreda u svom rodnom mjestu (Gornji Zovik), šesti i sedmi razred u susjednom mjestu Vražići, a osmi razred u Zagrebu. Prvi razred klasične gimnazije završio je u sjemeništu na Šalati, u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji, Voćarska 106. Drugi, treći i četvrti razred završio je u Humanističkoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu, Fratrovac 38.

Godine 1973. započeo je novicijat D.I. na Fratrovcu u Zagrebu, gdje je ostao dvije godine i položio prve redovničke zavjete, 1976. Godine 1977. završio je studij filozofije (2 godine).

Od 1977.-1980. studirao je teologiju na Filozofsko-teološkom Institutu D.I. Naslov diplomske radnje: "Misijska narav Crkve".

Zaređen je za svećenika 1980. u zagrebačkoj katedrali. Prvu godinu svog svećeništva proveo je kao kapelan u župi Sv. Jakova u Opatiji. Godine 1981. otišao je na post-diplomski studij u Rim, gdje je na Papinskom sveučilištu Gregoriana postigao licencijat (magisterij) iz dogmatske teologije, 1983. Naslov licencijatske radnje: "La Cristologia di Sergej Bulgakov".

Od 1983.-85. obavljao je službu kapelana u župi Presvetog Srca Isusova u Splitu, Visoka. Od 1985-87. bio je odgovorniji sjemeništaraca

u Dječjačkom sjemeništu na Šalati u Zagrebu. Zadnje zavjete i gradus položio je 1986. u bazilici Presvetog Srca Isusova u Zagrebu.

Od 1987.-1991. studirao je dubinsku psihologiju u Rimu, na Papinskom sveučilištu Gregoriana, gdje je postigao stupanj licencijata (magisterij) Naslov licencijatske radnje: "Psicoterapia umanistica di Carl Rogers".

Od 1991. - 1993.. vršio je službu generalnog prefekta u Dječjačkom sjemeništu u Zagrebu.

Školsku godinu 1993/94. proveo je u Bolu na otoku Braču kao duhovnik bogoslova Vrhbosanske nadbiskupije.

Od 1994.- 2000. godine obavljao je dužnost duhovnika bogoslova na Filozofsko-teološkom Institutu D.I. u Zagrebu, na Jordanovcu.

Od 2. srpnja 2000. obavlja službu superiora (poglavara) u Rezidenciji Družbe Isusove u Palmotićevoj ulici u Zagrebu.

4. lipnja 2002. obranio je doktorsku disertaciju na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Naslov disertacije: "Slika Boga u novim religijskim pokretima: Jehovini svjedoci, Crkva Isusa Krista Svetaca posljednjih dana (mormoni), Crkva ujedinjenja (Sun Myung Moon), New Age."

Od 1992. predaje psihologiju i psihologiju religije na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu.

Objavljuje studije i članke u Obnovljenom životu, Bogoslovskoj smotri, Glasniku Srca Isusova i Marijina te u drugim časopisima i novinama.

Predstavljao je HBK na međunarodnim znanstvenim skupovima koji su raspravljali o novoj religioznosti, vjerskim sljedbama i New Ageu.

Savjeti za zdrav i osmišljen život

Tjelesno zdravlje

1. Idite u isto vrijeme na počinak prije ponoći i spavajte 6-8 sati!
2. Dnevno budite tjelesno aktivni i krećite se 30 minuta – po mogućnosti u prirodi!
3. Redovito doručkujte prije podne.
4. Pijte svakodnevno barem 1,5 litara vode.
5. Smanjite unos masne, slane i slatke hrane.
6. Jedite svakodnevno voće i povrće.
7. Održavajte primjerenu tjelesnu težinu!
8. Postite jednom tjedno, to je zdravo za dušu i tijelo!
9. Ne pušite! Svaka cigareta skraćuje život!
10. Izbjegavajte alkohol ili ga uzimajte umjerenost!

Duhovno zdravlje

1. Svakodnevno se molite, meditirajte i čitajte Sveto pismo, to jača duhovnu dimenziju i pomaže u nadvladavanju stresnih situacija!
2. Opraštajte drugima i molite za oprost, to osigurava duši mir i radost te donosi miran san!
3. Živite u istini, to je najbolja prevencija protiv neuroze!
4. Nesebično volite druge. Ljubav je najbolji znak dobrog duševnog zdravlja!
5. Svaki dan učinite barem jedno dobro djelo (posjet bolesniku, starom i nemoćnom susjedu...), to i Bog nagrađuje!
6. Slušajte uvijek svoju savjest, ona je najbolji vođa kroz život. Bog nam

kroz nju govori što treba činiti, a što izbjegavati!

7. Nemojte živjeti s krivnjom na duši. Ona razara dušu i stvara podlogu za psihosomatske bolesti!
8. Ne potiskujte emocije, one su vaša snaga. Nemojte reagirati impulzivno, nego kontrolirano izražavajte svoje osjećaje!
9. Mislite pozitivno i kreativno. Ono što mislite o sebi, počinje se ostvarivati u vašem životu.
10. Vjerujte u Boga i imajte povjerenja u ljude. Vjera je sila koja pobjeđuje ovaj svijet!
11. Unesite što više smijeha u vaš život. Smijeh razveseljuje srce i uljepšava lice!
12. Imajte visoke ideale, a nemojte si umišljati da ste ih već postigli!
13. Budite ponizni i učite iz svojih pogrešaka. Vjerujte u istinu koju je napisao sv. Pavao: "Onima koji ljube Boga, sve se okreće na dobro!"
14. Budite uvjereni da vas Bog neizmjerljivo voli kao svoju djecu!
15. Često ponavljajte u sebi misao sv. Pavla: "Sve mogu u onome koji me jača!" i vjerujte.

Sastavili i odgovaraju:

Dr. med. Marina Jurčić, liječnik
Dr. sci. Mijo Nikić, svećenik i psiholog

Od Wadowica preko Vatikana do cijeloga svijeta

Sve je započelo još davne 1978. godine, kada se je glasno zaorio poklik sa prozora vatikanske palače: "Habemus papam!"

A već nadaleko poznati bijeli dim iste palače je i slikovito prikazao nadolazeću eru novoga pape...

Rođen je u Wadowicama, 18. svibnja 1920. Nakon završene osnovne škole kreće na krakovski fakultet i u glumačku školu. Nacističke okupatorske sile zatvaraju fakultet, te je Karol Wojtyła primoran zaposliti se.

Nakon II. svjetskog rata tajno studira teologiju, a 1946. biva zaređen za svećenika.

Ubrzo je poslan u Rim na daljnji studij, gdje 1948. doktorira. Iste godine se vraća u Poljsku i postaje profesor na fakultetu u Krakovu. Za biskupa je zaređen 1958. Kardinalom postaje 1967, a pontifikat pape počinje mu teći od listopada 1978.

Nitko tada ni sanjao nije da će taj papa ući u povijest svijeta, da će se boriti svojim neumornim zalaganjem za mir, ekumenizam, jedinstvo i ravnopravnost svih ljudi, poglavito žena i nerođene djece...

Nitko nije ni slutio da u Karolu Wojtyli, novome papi, ima snage da učini ono što

nije učinio ni jedan papa tokom svoga pontifikata.

Papa je jasno zacrtao da će biti za mir u svijetu, što i govori da je prvi papa koji je održao znameniti govor za govornicom UN-a. Prvi je papa koji je govorio za govornicom europske zajednice, prvi je papa koji je govorio u jednome parlamentu..

Bio je prvi papa koji je službeno posjetio Svetu zemlju i uspostavio diplomatske odnose s Izraelom, koji su do tada bili narušeni. To je bio papa koji je prvi molio na Zidu plača – simbolu židovske vjeroispovijesti.

Bio je velik čovjek. Dokazao je to svojim brojnim posjetima gotovo svim državama svijeta. No, bio je to i papa koji je primio u svoje što službene, što neslužbene audijencije gotovo sve svjetske dužnosnike. Mihail Gorbačov, Vladimir Putin, Tony Blair, George Bush, Bill Clinton, Fidel Castro, Jaser Arafat, Franjo Tuđman, Alija Izetbegović i mnogi, mnogi drugi...

Čini mi se da nije bilo svjetskog dužnosnika s kojim nije imao susret. Jer ako nije bila želja da se netko susretne sa njime – bila je to već stvar prestiža...

Da, papa se nije susretao samo s državniciima već i s predstavnicima drugih konfesija: Židovima, muslimanima, budistima...

Moram ovdje napomenuti da je imao susret i sa dalaj-lamom, čovjekom koji je toliko različit po uvjerenju od nas kršćana, a opet tako blizak – jer je prijateljevao sa Svetim Ocem.

Ovo je prvi Papa koji je učinio toliko dobra na polju crkvenog života – konstitucije / pastirska pisma / koja je neumorno pisao, objašnjavao, živio. Živio životom riječi Božje i evanđelja...

Ne mogu zaobići, a da ne spomenem rat i agresiju na našu državu, te ulogu koju je odigrao Sveti Otac u njoj. Država Vatikan na čelu sa svojim državnikom i poglavarom, prva nam je priznala suverenitet te nam je otvorila vrata demokraciji. Nakon papina priznanja, druge države su slijedile primjer te je jedna malena zemlja stavljena na mjesto koje joj pripada od stoljeća sedmog...

Ovaj je papa učinio i još nešto po prvi puta. Posjetio je našu malu državu. Ali, ne jednom, dva put, već tri puta...I još dva put Hrvate u Bosni...

Svidjelo mu se i u Zagrebu, Mariji Bistrici, Splitu, Solinu, Đakovu i Rijeci, Zadru i Dubrovniku, Banja Luci...

Taj isti papa je proglasio svetim Leopolda Bogdana Mandića i Marka Križevčanina. Stavio je na čast oltara kardinala Alojzija Stepinca, Mariju od propetoga Isusa Petković... Svidjelo mu se proglasiti blaženim Ivana Merza, i to sve za njegova pontifikata, koji je nama donio samo ljubav, donio nam dobro...

Sveti nam je Otac pokazao kako trebamo moliti, što trebamo i koga moliti. Papa je naime bio gorljivi štovatelj Blažene Djevice Marije, presvete Bogorodice.

Molio je krunicu, preporučao je i nama za svojih posjeta da je molimo, a nešto što je bilo posebno zanimljivo za njegova života jest činjenica da je svaka osoba, vjernica ili vjernik, koja mu je došla u posjet, dobila krunicu od njega na dar.

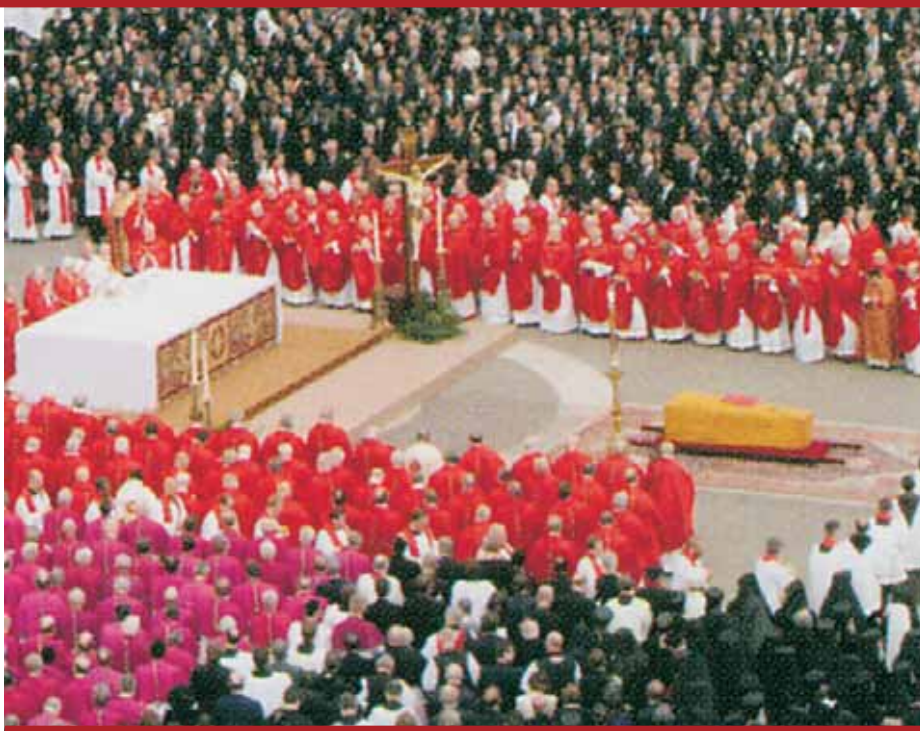
Život mu se ugasio prerano.

Jer bio je drag, pažljiv, dobar... Bio je hrabri vođa i promicatelj žive vjere u Isusa Krista i njegovu riječ – evanđelja. To evanđelje nije samo čitao i naučavao već i živio...

Umro je 2. travnja u kasnim večernjim satima. Njegovom smrću izgubili smo mnogo. Hrvati su izgubili zagovaratelja na zemlji, no, dobili su zagovaratelja u nebu, kod Oca.

Posebno smo ponosni na to što je Sveti Otac izabrao našu malu zemlju za svoje stoto pastoralno putovanje. Ponosni smo što je zadnja službena papina audijencija bila hrvatska. Ponosni smo što je papa znao na hrvatskom pjevati "Zdravo Djevo". Ponosni smo što je između mnoštva jezika koje je znao govoriti bio i naš hrvatski jezik.

Žalosni smo što smo tako rano doživjeli njegovu smrt, što smo nakon one rečenice: „Habemus papam!“, morali čuti također sa prozora vatikanske palače:

"Papa e morto!"

Sveti Oče, sretni smo i žalosni u isto vrijeme...

Sretni smo jer si i ti sretan što gledaš našeg nebeskog Oca licem u lice... Sretni smo jer si sada miran i spokojan u njegovu krilu...

Ali, Sveti Oče žao nam je jer smo izgubili tebe koji si bio poput nas – bio si veseljak, šaljivčina, sportaš, ekolog,...

I nadasve, volio si nas i naš hrvatski narod. Čovjek od krvi i mesa, čovjek pun ljubavi i praštanja.

Još jedanput hvala, i sada se napokon odmori kod našeg nebeskog Oca! Promatraj nas odozgo i zagovaraj nas kod naše nebeske Majke!

Počivao u miru Božjem! Amen.

*Bernarda Šimunović,
vjeroučiteljica*

Papa Benedikt XVI.

U utorak 19. travnja 2005. u 18.41 je u Ložu blagoslova u Vatikanu stupio kardinal protodakon, pozdravio vjernike i objavio: „Braćo i sestre, javljam vam radosnu vijest, habemus papam – imamo papu! Novim poglavarom Katoličke crkve postao je Joseph Ratzinger. Uzeo je ime Benedikt XVI“. Nakon toga u Ložu je stupio i sam Benedikt XVI, praćen pljeskom, sa širokim osmijehom na licu i rukama podignutim u znak radosti i trijumfa i obratio se okupljenom mnoštvu na Trgu Svetog Petra.

Izbor je, po svemu sudeći, bio od onih gdje kardinal u izbor ulazi kao „papa i izlazi kao papa“ pa je za mnoge završio i prije nego su očekivali. Nakon što su zbrojeni glasovi svih 115 kardinala u Sikstini, kardinalu Ratzingeru pristupio je protodakon i zapitao ga „Kojim imenom želiš da te zovu?“. Novoizabrani papa je odgovorio „Bit ću zvan Benedikt XVI...“. Nakon toga se Benedikt XVI. uputio u „prostoriju za plakanje“, priručnu garderobu gdje ga je čekala papinska odjeća. Prostorija duguje svoj neslužbeni naziv predaji da se ondje svaki papa isplače, bilo da otpusti tenzije, bilo zato što postaje svjestan da od tada njegov život postaje sigurno potpuno drugačiji.

Joseph Ratzinger, 265. papa, rođen je 16. travnja 1927. u Marktlu na Innu, nedaleko od Passaua, u Bavarskoj, blizu austrijske granice. Roditelji su mu bili seljačkog podrijetla. Ratzinger se rano opredijelio za sjemenište, te je kao sjemeništarc bio pošteđen redovite vojne službe u Velikom Njemačkom Reichu. Nakon rata je studirao teologiju i filozofiju na Sveučilištu u Münchenu, te u Freisingu.

Za svećenika je zaređen 1951. Sudjelovao je i na II. Vatikanskom koncilu kao teološki savjetnik, gdje je dospio na glas sa skupinom mladih teologa. Kasnije je izabran za redovitog profesora dogmatike i povijesti dogmi na Sveučilištu u Regensburgu. Predavao je također na mnogim njemačkim i svjetskim sveučilištima. Nadbiskupom, a onda ubrzo i kardinalom, imenovan

je 1977. od pape Pavla VI.

Papa Ivan Pavao II. ga je 25. studenoga 1981. imenovao prefektom (pročelnikom) Kongregacije za nauku vjere, nakon umirovljenja našeg sunarodnjaka, kardinala Franje Šepera. Ratzinger je na toj dužnosti ostao sve do smrti svoga prethodnika na papinskom prijestolju. Od 2002. bio je dekan Kardinalskog zbora, gdje ga je zatekao izbor za papu Benedikta XVI.

Benedikt XVI. je sedmi papa Nijemac, odnosno njemačkog materinskog jezika. Zanimljivo je da je gotovo tisuću godina proteklo otkako je na Petrovoj katedri bio neki Nijemac. Papom službeno postaje kada uđe u posjed svojekatedralne rimske crkve, bazilike svetog Ivana u Lateranu.

Preuzimanjem
rimske kated-

rale Papa sjeda u katedralu i postaje rimskim biskupom.

**Ante
Kelenrić,
vjeroučitelj**

Zašto Pape mijenjaju ime

Obično se kaže da pape mijenjaju ime jer je Isus osobno promijenio ime prvome apostolu i prvome od njih, rekavši Šimun, sinu Joninu, da je on Stijena, na aramejskome Kefa, što je na grčki prevedeno kao Petros, što mi izgovaramo kao Petar.

No, stoljećima su Petrovi nasljednici zadržavali svoja krsna imena, sve dok 532. godine nije izabran Mercurio, kojemu se nije činilo dostojnim da papa nosi ime mnogobožačkog božanstva, pa se preimenovao u papu Ivana II, a u čast imena prethodnog pape. Sljedeći su pape opet nosili svoja imena uz poneke rijetke iznimke, sve do Pietra iz Pavije, koji je smatrao da bi bilo neumjesno imati ime prvog pape, pa se i on preimenovao u Ivana XIV. Za njime su druga imena uzeli i svi pape do naših dana.

Jedine iznimke od toga vremena bile su pape Hadrijan VI. i Marcel II. koji su svoja krsna imena zadržali i kao pape. Danas se kaže da pape mijenjaju ime jer ulaze u novi život, kao i pripadnici redovničkih zajednica.

Dvojna imena pape uzimaju prvi puta 1978, kada je Albino Luciani postao papa Ivan Pavao I.

Bijela papina odjeća je novije povijesti. Pape bijelu reverendu nose tek od Pija V, koji je bio dominikanac i koji je nastavio nositi bijeli dominikanski habit i kao papa. Papina grimizna kapa s krznenom bijelom podstavom, koja se vidjela na obrubu, nosila se stoljećima.

Novozaređeni biskup mons. Valentin Pozaić

Mons. Valentin Pozaić rođen je u selu Selnici, župa Marija Bistrica, godine 1945. Srednje i visoko školovanje završio je u Zagrebu, a specijalizaciju na papinskom sveučilištu Gregorijani u Rimu, te u Americi, Engleskoj i Španjolskoj. Duhovni je asistent Hrvatskog katoličkog liječničkog društva i Udruženja europskih katoličkih liječnika.

Mons. Pozaić dolazi iz obitelji s jedan- aestero djece i sam tvrdi da dok su roditelji imali više djece, tada su obitelji i davale svećenike, redovnike i redovnice. Tvrdi da, nažalost, većina današnjih obitelji umire jer se rađa jako mali broj djece.

Novi biskup u svojem znanstvenom radu veliki je pobornik života i ističe da nitko nema pravo dirati u ljudski život od začeca do njegove prirodne smrti. Zato je u svoj biskupski grb stavio geslo: ŽIVOT BIRAJ!

Budući da je rođen u župi Marija Bistrica, gdje su velika hodočašća i gdje dolaze mnogi svećenici koji pomažu osobito u sakramentu Svete ispovijedi, ondje je sreo i p. Antuna Fostača – isusovca, tadašnjeg odgojitelja u Sjemeništu na Šalati u Zagrebu, i tako je krenulo.

Ističe da je kod nas u Hrvatskoj kriza duhovnih zvanja, ali tvrdi da gledajući povijesno to nije ni prvi, ni zadnji put...No, on smatra da nije niti razborito "zabavljati" se krizama.

Dana 2. veljače 2005. obznanjeno je Papino imenovanje novog pomoćnog zagrebačkog biskupa dr. Valentina Pozaića.

Nedavno preminuli Papa u svojoj buli o imenovanju kaže sljedeće: "Mi smo svoju pažnju, dragi Sine, usmjerili na Tebe koji se nedvojbeno odlikuješ i pastoralnom

marljivošću i istraživanjem na području bioetike. Stoga Te našom Apostolskom vlašću imenujemo naslovnim pićanskim biskupom i ujedno pomoćnikom u spomenutoj crkvenoj zajednici, prema odredbama zakonika Kanonskog prava, povjeravajući ti opće vlasti i namećući ti obaveze koje se u crkvi povezuju s upravljanjem pomoćnika i s biskupskim dostojanstvom.

Radosno dopuštamo da, poštujući bogoslužne propise, biskupsko ređenje primiš od katoličkog biskupa izvan grada Rima. Dužan si prije toga, prema odredbama crkvenih zakona, položiti ispovijest vjere i dati prisegu vjernosti Nama i Našim nasljednicima.

Međutim, potičemo Te, ljubljene Sine, da, svesrdno se zalažući za duhovno napredovanje vjernika zagrebačke nadbiskupije, marljivo pomažeš Pastiru toga stada u svagdanjem služenju."

Svečano ređenje za biskupa održano je 19. ožujka 2005. u zagrebačkoj katedrali. Zareditelji su bili: zagrebački nadbiskup mons. Josip Bozanić i njegovi pomoćni biskupi Josip Mrzljak i Vlado Košić. Novi biskup je treći pomoćni u upravljanju Zagrebačke nadbiskupije.

Glavna zadaća novog pomoćnog biskupa jest briga za rast i procvat muškog i ženskog redovništva u nadbiskupiji.

Želimo mu puno uspjeha u njegovom budućem radu!

Kristijana Banić, vjeroučiteljica

Sjećanje na Euharistijski kongres u Jastrebarskom

Proslavljajući godinu Euharistije, s radošću se prisjećamo veličanstvenog Euharistijskog kongresa koji je održan u Jastrebarskom 12. i 13. kolovoza 1939. Drago mi je što čitateljima župnog lista župe Jastrebarsko mogu predočiti nekoliko zanimljivosti povezanih uz taj događaj.

Početak kongresa

Kongresna slavlja započela su u subotu 12. kolovoza. Poslije podne okupljali su se članovi Društava Hrvatske seljačke katoličke omladine sa svih strana zagrebačke i prigorske okolice. Zagrebačkim vlakom su došla društva Seljačke katoličke omladine iz Čučerja, Vrapča, Stenjeveca, Velike Gorice i ostalih mjesta, dok su ostala društva došla tokom poslijepodneva što pješke što ostalim prijevoznim sredstvima.

Kao u rijetko kojem mjestu, gdje su se dosad priređivali euharistijski kongresi, bili su podignuti na svim putovima, koji vode u to mjesto, krasni slavluci s pozivom na klanjanje Euharistijskom Spasitelju. Osobito su se isticali slavluci kod kipa Ranjenog Isusa te slavluci na željezničkoj stanici, koji su podigli Cvetkovčani. Upalo je u oči, da je pučanstvo Jastrebarskoga bilo odlično pripremljeno za kongres, te je i staro i mlado srdačno i prijateljski dočekivalo goste koji su dolazili kroz ova dva dana i bilo im na usluzi u svakom pogledu.

Doček crkvenih odličnika

Pred slavlukom kod kipa Ranjenog Isusa uzvanike su dočekali predstavnici pripravnog odbora, na čelu s predsjednikom dr. Ivanom Bankovićem, narodnim zastupnikom, Zvonimirom Šintićem, načelnikom Jastrebarskog, Franjom Novoselom, narodnim zastupnikom jastrebarskoga kotara, te domaćim župnikom Ljudevitom Hanžekom. Bili su tu i drugi svećenici: I. Hrdjok, dr. Nežić, Kučmanić, S. Prezel, F. Ljubetić, P. Petrincec, Prahir, F. Čosić, Godrijan, Borić, Kranjčić, Kokot,

Jurković, J. Brešković, Ignac Repar, franjevci i dr.

Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački i hrvatski metropolit, došao je u pratnji banjalučkog biskupa Joze Garića, dr. Franje Salisa Seewisa, dr. Ferde Rožića, mons. dr. Stjepana

Bakšića i Franje Cvetana. Vjernici su burnim ovacijama pozdravljali crkvene dostojanstvenike. Kad su se ovacije stišale uzeo je riječ narodni zastupnik jastrebarskog kotara Franjo Novosel, koji je lijepim govorom pozdravio preuzvišenog nadbiskupa.

"Pozdravljam vas" - rekao je gosp. Novosel – "kao politički predstavnik Vašega rodnog kraja Jastrebarskog kotara. Pozdravljam Vas i želim dobrodošlicu u ime svih onih, koji još ovaj čas ne moguše doći, a koji Vas svi ljube i poštuju. Mi smo u ovom kraju ponosni što iz naše sredine nikoše dva muža, od kojih je jedna politički vođa hrvatskoga naroda dr Vlatko Maček, a drugi ste Vi, naš Metropolita, najviši vjerski poglavica hrvatskoga naroda."

Nekoliko tisuća Jastrebarčana, skupa s mnoštvom seljačke omladine i ostaloga seljačkog naroda iz okolice, slegla se kod slavluka da pozdravi svoga Nadpastira. Bio je divan pogled na prekrasne narodne nošnje iz čitavoga prigorskoga kraja, od Zagreba do Karlovca. Pucnjava je mužara navijestila dolazak preuzvišenog Nadbiskupa i ostalih crkvenih dostojanstvenika. Auto Preuzvišenoga okružili su konjanici u narodnim nošnjama i dopratili ga pred slavluk.

Zatim je uzeo riječ dr. Ivan Banković, koji je Nadbiskupa pozdravio u ime kongresnog odbora. Naglasio je svrhu ovoga kongresa i zahvalio Nadbiskupu što je došao da se skupa s narodom pokloni euharistijskom Isusu i da propovijeda mir Božji među ljudima.

Nakon pozdrava načelnika jastrebarskoga Šintića i ljupke pjesmice

male Zdenke Širetić, kojom je ona popratila predaju cvijeća Nadbiskupu, uputila se velika procesija s mnoštvom vjernika te s mnogobrojnim zastavama Katoličke akcije i ostalih društava do župne crkve. U toj procesiji sudjelovale su dvije glazbe i to cvetkovačka vatrogasna glazba i jaskanska trgovišna glazba. Nadbiskupa i ugledne goste na vratima je crkve pozdravio župnik Ljudevit Hanžek.

Kad je Nadbiskup stupio u crkvu, otpjevalo je HPD "Javor" Ivšičev *Ecce Sacerdos Magnus*, pod ravnanjem zborovode Vida Rukavine. Slijedio je zaziv *Duba Svetoga* te prekrasna solo točka gđice Nade Čudina, koja je otpjevala Tostijevu *Ave Maria*. Na to je nadbiskup Stepinac s propovjedaonice održao propovijed.

"Kad je neki biskup – otpočeo je Nadbiskup svoju propovijed – obilazio svoju biskupiju, dođe mu jednog dana u susret neko dijete i zamoli ga, da mu dozvoli, da smije ići k svetoj pričesti. Biskup se začudi i odgovori mu: 'Drago dijete, ti još ne znaš tko se tamo skriva pod svetom hostijom.' Dijete žalosno ode u crkvu, klekne pred oltarom i počne na glas ovako govoriti: 'Dragi Spasitelju! Biskup mi je rekao da ja ne znam tko se skriva pod svetom hostijom. Ali ja to znam. Ti si Sin Božji. Ti si postao djetetom radi nas i ležao si u jas-

licama u Betlehemu. Ti si za nas umro na križu i onda si uskrsnuo iz groba i uzašao na nebo pa ćeš opet doći na koncu svijeta, da sudiš ljude. Reci, Isuse, biskupu da me pusti na svetu pričest!' Kad je biskup čuo što je dijete govorilo, bio je duboko dirnut i dopustio, da može ići k stolu Gospodnjemu.

Dragi moji vjernici! Mi smo došli na ovaj euharistijski kongres, da oživimo našu vjeru u Kristu i Presvetoj Euharistiji, i da se uvjerimo da nam nema sreće ni blagoslova na zemlji bez Isusa, a još manje života preko groba bez Njega. Ali, ako hoćete da shvatite i razumijete ovu veliku tajnu naše svete vjere, onda se snizite do jednostavnosti djeteta, da se ne bi i na vama ispunile riječi Isusa Krista što ih je nekoć izustio: "Slavim Te Oče, što si ovo sakrio od mudrih i razumnih a objavio malenima" (Mt. 11,25). Oduvijek se naime 'Bog protivi oholima, a poniznima daje svoju milost.'(Jak. 4,6)"

Zbor seljačke omladine Katoličke akcije

Poslije toga je na ukusno improviziranoj pozornici u župnom dvorištu priređen svečani zbor seljačke omladine Katoličke akcije. Program koji je izvodilo preko tisuću seljačkih katoličkih omladinaca i djevojaka, pratilo je više od dvije tisuće gledatelja. Zbor je otvorio govorom hrvatski skomaš Rudolf Havrin iz Vrapča.

Nastupili su predstavnici mladeži iz Krašića, Stenjevca, Sv. Petra Mrežnice, Domagovića, Kupinca, Malunja (Sv. Jana), Kamenskoga, Velike Gorice i Čučerja.

Veličanstvena bakljada

U pola 9 sati navečer došla je u uzornom redu lijepa povorka s bakljama pred župni dvor prirediti podoknicu Hrvatskom Metropolitani i odličnim gostima. Najprije je vrijedna Trgovišna glazba, kojom je ravnao gosp. Odehazel, a koje se za vrijeme kongresa također iskazala, odsvirala je nekoliko skladbi, a onda je HPD "Javor" otpjevalo Beethovenovu "Slavu Božju u prirodi". Kad se Nadbiskup okružen crkvenim dostojanstvenicima pojavio na prozoru, pozdravio ga je neumorni predsjednik kongresnog odbora dr. Ivan Banković.

Govorili su nadbiskup Stepinac i biskup banjalučki Jozo Garić.

Biskup Garić reče i ovo: "Draga braćo Hrvati! Ja sam došao iz krvave hrvatske krajine da budem sudionik slavlja ... i onih milosti koje će dragi Spasitelj izliti na vas i na sve one, koji ovom slavljom sudjeluju. Došao sam iz one krvave krajine, koja je nekad bila srce Hrvatske i gdje svaki kamen i svaka kula govori, kako je bio slavan hrvatski

narod. Nigdje nije bilo slavlja katoličke vjere i slavlja hrvatskoga naroda kao u toj krajini. O tome nam govore svi oni spomenici sazidani diljem naših strana. Ali nažalost došla su teška vremena i to se sve porušilo. No mi imamo vjeru, da će se iz tih ruševina i opet dići slava hrvatskoga naroda."

Govor biskupa Garića je vjerničko mnoštvo popratilo burnim odobravanjem. Nепrestano se klicalo hrvatskoj Bosni. Banjalučki je biskup dirnuo prisutne u najtanje žice hrvatskoga srca, rodoljublja i ponosa.

U večernjim se satima slavljima pridružio i senjski biskup dr. Viktor Burić.

Procesija i polnočke

Nakon podoknice složena je procesija. Božji se narod kretao s upaljenim svijećama u rukama iz župne crkve u franjevačku, uz krasno osvjetljene prozore jastrebarskih kuća. Pratilo ih je sviranje fanfare Cvetkovačke glazbe iz tornja župne crkve. Slijedilo je klanjanje Presvetom Sakramentu od 10 do 12 sati. Propovijedi su održali dr. Vjekoslav Wagner u župnoj crkvi i dr. Teofil Harapin u franjevačkoj crkvi.

Crkve su bile prepune. Polnočku je služio u franjevačkoj crkvi biskup dr. Viktor Burić, gdje je za vrijeme

sv. Mise pjevalo Crkveno pjevačko društvo iz Ozlja pod vodstvom Ivana Pišlara. U župnoj je crkvi služio sv. Misu mons. dr. Ferdo Rožić, a pjevao je Crkveni zbor djevojaka koralnu misu "De Angelis". Veliki broj je vjernika pristupio sv. Pričesti.

Kad je završila noćna procesija, mladići i djevojke iz Rečice izveli su pobožnu koledu "Najljepši grozd Bogu", a pjevala je Seljačka katolička omladina iz Krašića i Kamenskoga. Vjernici su tih dana mogli pogledati i izložbu misnog ruha u čast preuzv. Nadbiskupa, koju su pripremile čč. ss. Kćeri Božje Ljubavi u Banovinskom skloništu.

Uz veselu pjesmu i uspjele priredbe treba spomenuti i zapaženu gostoljubivost vjernika iz Cvetkovića, koji su čitavo svoje selo, odnosno kuće prepustili gostima za spavanje, a sami su spavali na sjeniku. Isto tako treba pohvaliti ugledne obitelji Jastrebarskoga, koje su također stavile svoje sobe gostima na raspolaganje.

Drugi dan Kongresa

Od ranih jutarnjih sati 13. kolovoza dolazile su čitave rijeke vjernika predvođenih svojim župnicima, a dočekivala ih je glazba. Kod franjevaca

oni koji misle da nema više Boga iznad njih", da oslobodi "narod naš od nemara za sveta nadahnuća Božja". Nagovor je završio ovim riječima:

"Gospodine Isuse izbavi nas od zla! Teška nas i mnoga zla danas biju i pojedince i obitelji i cijeli naš hrvatski narod. Zla duše i zla tijela... Izbavi nas od jednih i drugih zala."

Neka sjećanje na ovaj veličanstveni događaj u Jastrebarskom, u svima nama oživi vjeru u Isusa prisutna u sve-toj Euharistiji. Tada će naše pričesti biti češće i s više duhovnih plodova. Tom vjerom ojačani nećemo čekati odlazak

je na otvorenom služio Misu biskup Garić, a propovijedao Pavao Jesih, upravitelj Nadbiskupske kancelarije Katoličke akcije. Vjernici iz Zagreba doputovali su posebnim vlakom. Nakon što su održana staleška zborovanja Katoličke akcije, na velikom prostoru kod franjevačke crkve bio je podignut u sjenici oltar pod vedrim nebom. Skupilo se preko 20.000 vjernika.

Misno slavlje predvodio je nadbiskup Stepinac, a H. P. D. "Javor" pjevalo je Försterovu misu. Propovijedao je dr. Stjepan Bakšić. Naglasio je bit i tajnu Euharistije – Ljubav.

Kad je završilo misno slavlje, otpočelo je svečano zborovanje, na kojem su govornici isticali vjernost hrvatskog naroda idealima katoličke vjere i baštine te važnost Euharistije u duhovnoj obnovi naroda.

Svečana procesija i završetak Kongresa

U tri sata poslije podne krenula je procesija, u kojoj je prema sudu onih, koji su brojili, sudjelovalo oko 10.000 vjernika. Kroničari su zabilježili osobito brojne vjernike iz Petrovine i Plešivice. Izbrojeno je 47 zastava društava Katoličke akcije. Bile su tu i zastave pojedinih župa i križarskih društava. Veličanstveni sjaj davale su procesiji narodne nošnje. Rijetko se gdje u to doba vidjelo toliko ljepote na jednom mjestu. Oko 10-15.000 ljudi pravilo je pobožan špalir procesiji, tako da je oko 20-25.000 duša prisustvovalo ovom veličanstvenom događaju i proslavi Euharistijskog otajstva.

Na završetku je nadbiskup Stepinac održao kratak, ali jezgrovit govor, koji je značio sažetak cijelog kongresa i oproštaj s vjernicima.

Osobito su bili zapaženi njegovi molitveni vapaji da Isus dozove u pамет našem narodu kako ga "prostačka kletva sramoti" i pribavlja kazne, da Isus oslobodi "narod naš od razvratnosti, koju danas šire u njemu i štampom i govorom

u vječnost bez svete popudbine, a nedjeljna Misa bit će nam radost i susret s Uskrslim Gospodinom.

Dr. Juraj Batelja, postulator

Stoljeće kipa Majke Božje Lurdske

Kapelica Majke Božje Lurdske naše je svetište, naše mjesto molitve. Ona je znak zajedništva, želje za napretkom, prostor utjehe i nade. Danas, a i proteklih 100 godina...

Sada je skoro usred sela. Živi tu, s nama, kraj naših domova. Pogled s prozora na nju olakšava nam dnevni napor i umiruje san, a nekada, 1905, kada je građena, tu su se dodirivali samo zemljišni posjedi mnogih mještana.

Iz Hrastja je 23. prosinca 1900. upućena molba župniku Stjepanu pl. Niemčiću. Tadašnji molitelji zapisali su: "Mi vas molimo velečastni. Sabrali smo našu skupštinu za odbiranje mjesta kipu Majke Božje Lauretske i odabrali smo svi mjesto na Bielom bregu kraj Jugovića. Tako smo mi naumili po

Božjoj odredbi i tako smo dobili dopis od Mikule Ljubetića iz Amerike. Pošto je ovaj Bieli breg vlastiti naš i u našem okrugu i tamo dopira nas pojedinaca zemljište naše.'

Pristigle su tri ponude i nakon što je izdano rješenje Kraljevske kotarske oblasti za nacrt 8. svibnja 1905, kojeg je izradio Vilko Marion, ondašnji vlasnik ciglane i poznati jaskanski trgovac, potpisan je pogodbeni ugovor 29. lipnja 1905. između Mije pl. Ljubetića, Mike pl. Ljubetića, Imbre pl. Borkovića i Šimuna Jugovića te građevinskog poduzeća Camille udane Marion, koje je restauriralo i crkvu sv. Nikole. Dogovoreno je: "Kip imade biti građen na kamenom temelju od dobro pečene opeke u vapnenom mortu pri dodat-

kom cementa. Podnožje će biti od kamena klesanca od Podsuseda, pod samim kipom kamena ploča, napred sa profilom nad nišom mramorna ploča pričvršćena pozlaćenim gumbima. Osim toga dode na vrh krova kamenu križ, a na prednjoj strani kipa dvije svjetiljke. Pred kipom sa tri strane bit će po tri stube od kamena bizečkog.' (Pogodbeni ugovor 1905.)

U izgradnji kipa uz mještane novac su darovali ljudi cijelog jaskanskog kraja: župljani župe sv. Ane, župe Petrovina, župe sv. Nikole u Jastrebarskom sa svim selima, grof Stjepan Erdödy pa čak i ljudi s bojnog polja.

U poslijeratnom vremenu kip Majke Božje Lurdske bio je namjerno oskvrnjen, a poslije toga sklonjen 10 godina

Prečasni Franjo Ljubetić

Svećenik Franjo Ljubetić rođen je 12. rujna 1913. u Hrastju. Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju završio je u Zagrebu, gdje je 1932. položio i ispit zrelosti. Godine 1936. zaređen je za svećenika u zagrebačkoj katedrali po nadbiskupu Alojziju Stepincu. Imenovan je kapelanom u rodnoj župi Jastrebarsko, zatim u Varaždinu te u župi Sv. Blaža u Zagrebu. Godine 1941. postao je pomoćnikom tadašnjeg tajnika dr. Franje Šepera, obavljajući od 22. 9. do 15.12.1941. službu nadbiskupskog tajnika u nadbiskupskoj pisarni.

Župnik župe Plešivica bio je od 1942. Tu je doživio fizička zlostavljanja u eri boljševičkog nasrtaja na vjeru i Crkvu. U Plešivici je djelovao 21 godinu i zaslužan je za osnutak župe Gornji Desinec, gdje je podigao s vjernicima novi župni dvor. Kao župnik plešivički vodio ju je od 1945. do 1950. Uz nju je ostao očinski i zaštitnički vezan sve do svoje smrti.

Dekan jastrebarskog dekanata bio je od 1946. do 1954. Imenovan je članom Zbora prebendara prvostolne crkve zagre-

bačke 26.6.1963, u zenitu svojih umnih i fizičkih sposobnosti, obogaćen velikim pastoralnim iskustvom. Zboru prebendara darovao je svojih 25 godina, sve do svojeg umirovljenja 12.12.1988. Od 1965. do 1982. bio je dekan Zbora prebendara kao i blagajnik do 1985. Djelovao je kao predstojnik i blagajnik Dijecezanske blagajne 21 godinu. Prosinodalni sudac bio je od 1966, a bilježnik Drugomolbenog ženidbenog suda u Zagrebu 22 godine.

Biskup zagrebački ga je 1986. imenovao počasnim kanonikom Prvostolnog Kaptola zagrebačkog, a još 1961. kao župnik u Plešivici zbog svoje pastoralne zauzetosti imenovan je počasnim prisjednikom Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu.

Njegova predanost i odanost poslu koji je obavljao, postala je gotovo antologijskom. Još se i danas u svećeničkim krugovima znade čuti izreka: „Skrbiš kao prečasni Ljubetić!“

Bio je blage i vesele naravi. Lako je uspostavljao kontakte.

Plijenio je ljudska srca ljudskom i svećeničkom jednostavnošću.

Umro je 8. studenog 1992, a pokopan u prebendarskoj grobnici u malim arkadama na Mirogoju. (Službeni vjesnik 5/1992)

na sigurnije mjesto. Mještane je smetalo što je kip bez lika Majke Božje Lurdske te su se 15. svibnja 1955. dogovorili da ga se što prije sanira. Predloženo je također da se svake godine na blagdan Majke Božje Lurdske služi sveta misa.

Poslije blagoslova kipa to se na radost sviju i ostvaruje. Od tada se redovito pred kipom obavlja blagoslov jela pred Uskrs. Inače se jelo vjernika gornjeg Hrastja blagoslivljalo pri obitelji sadašnjeg Ivica Šeperića, a u donjem Hrastju pri obitelji sadašnjeg Franje Ljubetića.

Bog nam uvijek daje snage da zakoračimo dalje, stoga su se mještani Hrastja usudili krenuti u proširenje kipa. Novčani prilog dali su i žitelji Malunja te župljani župe Plešivica, čiji je župnik tada bio Franjo Ljubetić.

S obzirom da se željelo proširenjem kip prilagoditi zimskoj uporabi trebalo ga je i ostakliti.

Svoj doprinos realizaciji dali su župnik župe Sveta Jana Josip Đuran i tadašnji naš župnik Rudolf Kadlec.

Uporni mještani i dalje su namjerali dotjerati svoje svetište, stoga su 8. rujna 1967. pristupili uređenju interijera

Tada je svod modro obojan i urešen zlatnim zvijezdama, a bočni stupovi obojani su sivo. Na zid podno ostakljenog dijela navučen je crno-bijeli kulir; drvena konstrukcija stakala zaštićena je bezbojnim kopal lakom, a metalna vrata na ulazu postala su siva.

Tijekom proteklog razdoblja održavale su se svibanjske pobožnosti,

molitve krunice i pjevanje marijanskih pjesama. Molilo se za kišu, za lijepo vrijeme, za ozdravljenje, prestanak rata...

Od 1985. glas kipa Majke Božje Lurdske nadaleko odjekuje zbog postavljenog zvona.

U narednom razdoblju nema nekih većih građevinskih zahvata, ali o kipu se ipak i dalje brine te je 1992. popločen.

Svatko tko zastane u bilo koje doba

pokraj njega, primjećuje da je brižno održavan, a za to je zaslužan uhodani običaj, po kojem svake godine druga obitelj uređuje kip i vanjski prostor, koji mu pripada, tako da je oltar uvijek uredan i urešen svježim, a vani zasadenim cvijećem.

Nedavno, lice Majke Božje Lurdske poprimilo je životniji, gotovo stvaran izraz lica, zahvaljujući umjetničkoj vještini našeg Perice Jovanovića te ne čudi što uz vjernike Hrastja zastaju mnogi prolaznici i putnici, koji žele pronaći utjehu i spas moleći pred našim lijepim, za mnoge, čudotvornim kipom.

Od 1999. kip istinski svijetli u tami, zahvaljujući instaliranom direktnom osvjetljenju.

U nepovrat nije otišla ni 2002, jer je tada ulaz popločen opločnicima te restauriran drveni okvir vratiju niše u kojoj je kip Majke Božje Lurdske, a i obojani su unutarnji i vanjski zidovi kao i ulazna željezna vrata. Brižno je čuvana izvornost ranije boje, tako da je kapelica izgledala kao netom izgrađena.

Kip obilaze i stariji vjernici koji moraju uporabiti puno svoje energije da bi došli do kipa, sve zbog želje da izmole krunicu u Marijinu okrilju i ispunjeni njenim duhom dobiju jakost i mir. Njima je postavljanjem dviju klupa olakšan i produljen susret s Gospom.

Naš kip cijelo vrijeme postojanja pratilo je bogatstvo darežljivosti koje ni sada, u godini 2005. nije izostalo. Postoji potreba zamjene dotrajalih bočnih prozora, koja će se uskoro ostvariti.

Mi smo išli svojim vlastitim putem u jednostavnosti i skromnosti.

Sreća je uistinu u malim stvarima, u malim koracima, kojima su i prije nas gledajući prema naprijed hodali i gradili naši preci.

Vjerujmo u dobrotu čovjeka prema čovjeku,
u praštanje, u pomirenje,
u uzajamno razumijevanje,
u srdačnost i blagost...

Vjerujmo u sebe, u svoje bližnje...
Gledajmo na sunčanu stranu života i uspjeh ćemo!

Autorice:
Darinka Dimnjaković
Jasnica Vojvodić

Hrastje od nekad do danas

Tražeci tragove Hrastja u prošlosti, spoznale smo da najvjerojatnije zbog malobrojnosti žitelja našeg mjesta, malo smo kome bili zanimljivi i zato smo često, dok su drugi spominjani, mi bili izostavljani. Proučavajući dokumente otkrile smo mnoge za nas neobične činjenice.

Današnje selo Malunje zvalo se 1249. Molona i bilo je posjed roda Pribića, a „Dolnje Molunje što se godine 1384. i 1422. spominje kao posjed roda Domagovića jest naše Hrastje.“ (Podgorska županija)

Kako smo postali njihovi?

„Radimir od Domagovića koji je

potekao od podložnika grada Zagreba za svoje hrabro vojevanje bi obdaren

1327. plemstvom i dobi posjede u Domagoviću i Dolnjem Molunju.“

„Ivčec, sin Radoslava, potomak Radimira, 1368. zamieni svoje posjede u Molunju i Domagoviću sa mešтром Mihajlom, sinom Ivanovim iz Turopolja, za njegov posjed Trnovac u Turopolju.“

„Godine 1422. u Virovitici novom darovnicom potvrdio Sigismund Martinu prauuku Radina uz posjed Domagovića i posjede u Gornjem i Dolnjem Molunju, zvanom Hrastje.“

Nevolje koje su pratile Domagovićane bile su i nevolje naših predaka: Petar Erdödy otima zemlju, 1570. nerodna godina, jastrebarska vlastela...

Godine 1572. opet se spominje Hrastje jer tada kralj Maksimilijan izdaje novu darovnicu kako bi zaštitio Domagovićane. Njome potvrđuje starim plemićkim porodicama domagovićkim drevni posjed Domagovića i Hrašća. (Prosvjeta br. 5, Emil Laszowski)

Popis 1598. navodi jednoselišne plemiće u selu Hrastje. (Arhiv Hrvatske, popisi 424-428)

God.	1857	1869	1880	1890	1900	1910	1921	1931	1948	1953	1961	1971	1981	1991	2001
Br.st.	52	74	72	71	79	111	86	106	103	112	130	120	113	140	164

Dolazeći do 1668. otkrivamo da su u Hrastju postojale samo dvije zadruge. Uza sav trud nismo uspjele otkriti koje su to bile.

Kanonska vizitacija iz 1741. otkriva Hrastje u župi Plešivica. Od tada potječe pridjev Plešivičko da se ne bi u dokumentima miješalo s Hrašćom kraj Slavetića ili pak Hrastjem kraj Zeline. (Uspomena na Euharistijski kongres).

Na Szemanovom zemljovidu zagrebačke biskupije iz 1822.g. uočavamo novi način zapisa Hrasztje. (Jastrebarsko)

Zanimljivo i vrlo optimistički je promatrati kretanje apsolutnog broja stanovnika Hrastja 1857-2001.

Prvi đak krenuo je u Opću pučku školu u Jastrebarskom 1877.

U 20. st. Hrastje prati modernizaciju. Godine 1947. se elektrificira Donje, a 1949. Gornje Hrastje.

Godine 1953. osnovano je DVD Malunje-Hrastje.

Modernizacija ceste Jastrebarsko-Gorica Svetojanska završena je 1969. pa je i gornji dio Hrastja asfaltiran, a donji tek 1996.

„Raščanci“ su koristili vodu iz vlastitih bunara, ali oni su bili slabije opskrbljeni pa kada je ponestalo vode u njima, koristili su zajedničke bunare. U Gornjem Hrastju nalazio se bunar na zavoju kraj lipe, a u Donjem na „gmanju“. Javni vodovod dobiva Hrastje 1973.

Većinom je tu bilo poljoprivredno stanovništvo što se bavilo stočarstvom i dominantnim vinogradarstvom. Znano je Vinotočje Kolarić.

U novije vrijeme udio poljoprivrednog stanovništva se smanjuje. U 1981.g. iznosio je 51,33%, a 1991. 30,71%.

Po narodnosti su svi Hrvati i rimokatoličke vjeroispovijesti.

Prosječna gustoća naseljenosti je 90 st/km²; 40 je domaćinstava.

Žene čine 47,9%, a muškarci 52,1% ukupnog broja stanovnika.

Danas je ono moderno i vrlo privlačno naselje okruženo plaštem hrastove šume, po kojoj je najvjerojatnije i dobilo ime.

Površina iznosi 1,84 km². Sjeverozapadno je od grada Jastrebarskog kojem pripada, a od čijeg je centra udaljeno 2 km. Zbog ljepote prirode i čistoće zraka

omiljeno je šetalište i trim staza Jaskanaca.

Smješteno je na južnim padinama Plešivice, u mikroregiji Donjeg Pokuplja Središnje Hrvatske.

Autorice:

Darinka Dimnjaković, Jasnica Vojvodić

Duhovna obnova

Duhovna obnova zapravo označava vrijeme provedeno razmišljajući o Isusu i razgovarajući s Isusom. Što to znači **biti kršćaninom** – jednostavno rečeno: u svakoj životnoj situaciji, osobito u problemima, postupiti onako kako bi postupio Isus.

Mi se danas susrećemo s **fenomenom distanciranog kršćanstva**, kršćanstva koje zadržava neke oblike vjere, ali ne sve. Tako imamo kršćane koji su to u kulturološkom smislu riječi, nadalje one koje se tako osjećaju po tradiciji, a onda i one koje nazivamo praktičnim kršćanima koji ujedinjuju ove obje komponente i k tome dodaju još i prakticiranje vjere, odnosno upravo to: u svojim životima pokušavaju postupati onako kako bi postupao Isus.

Ma i ovi distanciraniji tu i tamo pokušavaju postupati kao Isus, a i ovi bliži, koji se vole nazivati praktičnim vjernicima, prečesto ne postupaju baš kao Isus. Zato nam svima, i onima koji su bliže Crkvi i onima koji tu Crkvu promatraju nekako sa strane, ostaje ista šansa: **postupati kao Isus** – to je mjerilo i provjera našega "biti-kršćanin".

E sada, idemo razmišljati i reći nešto o tome **kakav je Isus bio menadžer** pa možda onda netko dobije kakvu dobru ideju za svoj daljnji (kršćanski) život.

Da, Isus je između svega ostaloga što je bio i što jest, bio i odličan menadžer. Za pobožno kršćansko uho ova izjava zvuči gotovo heretično. Navikli smo na **Isusove naslove** kao što su: Sin Božji, Druga božanska osoba, Bogočovjek, pravi Bog i pravi čovjek, Mesija, Sin Čovječji, Dobri Pastir itd. E, upravo u ovoj tituli dobrog pastira krije se zapravo posadašnji izričaj te iste titule: dobri menadžer.

Poslužiti ću se u mislima što slijede knjigom jedne američke žene, specijalistice za marketing i marketinšku psihologiju Laurie Beth Jones. Ona u svojoj knjizi, koja je izašla pod naslovom "Isus Krist, menadžer"¹, navodi **85 Isusovih jakih strana i osobina** koje su ga činile dobrim menadžerom, jakim vođom, sposobnim pokrenuti

toliko svijeta i učiniti taj svijet drugačijim. Morao je Isus biti sposoban i dobar menadžer, jer njegova ustanova, "firma" koju je osnovao, traje već dvije tisuće godina, broj članova konstantno raste, a i sama ustanova napreduje u spoznaji istine, suočavajući uvijek iznova ono što je od Isusa primila s novim izazovima i znakovima vremena.

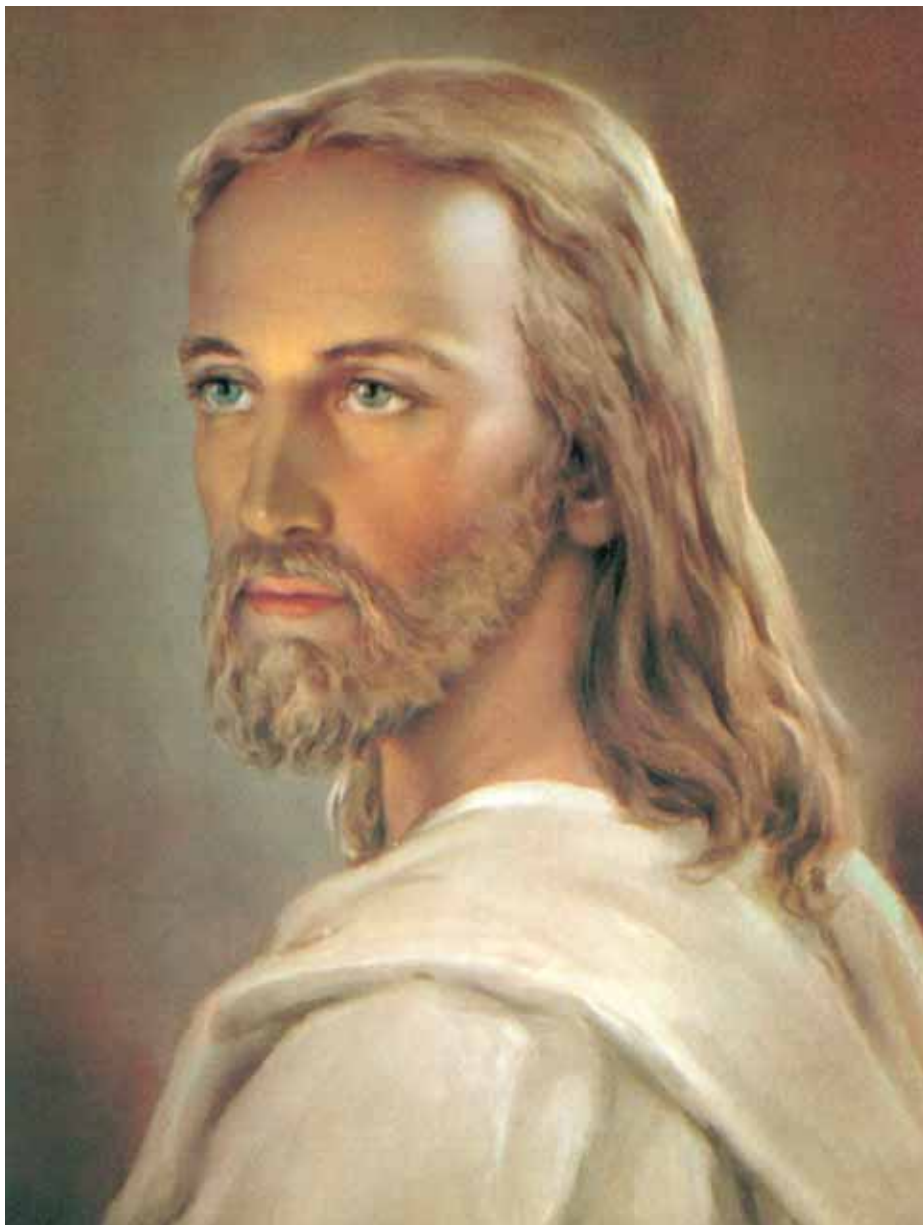
Evo tih stavova koje autorica navodi, a kojima je Isus vodio ljude i svoju stvar – navještaj Radosne vijesti! Kao prvo, autorica dijeli Isusove jake strane na tri područja. **Prvo** je područje **vođenja samoga sebe** ("samovodstva") i razvoja osobnosti. Na tom području prepoznaju se npr. sljedeća Isusova obilježja: govorio je: "Ja jesam"; svoje "Ja jesam"-izjave sprovodio je u djelo; bio je u stalnom kontaktu sa svojim Šefom; ostao je vjeran svome poslanju; vjerovao je u sebe; imao je nutarnje sidro; čuvao je svoje energije; upuštao se u teške stvari; govorio je hvala; uvijek je bio u slavljeničkom raspoloženju; posjedovao je "ono nešto"; nije gubio nimalo vremena na osuđivanje drugih; pokazivao je svoje osjećaje; bio je spreman izvrnuti se ruglu; nije tukao magarca; molio je za plemenito; pokazivao je strastveni angažman za svoju stvar; na ljubav je gledao kao na silu koja je iznad plana; problemima unatoč činio je svoj posao; bio je potpuno svjestan svojih mogućnosti; osjećao je ono za što je određen; cijenio je sjeme više negoli kiticu cvijeća; nije podcjenjivao male stvari...

Drugo područje Isusovih jakih strana bilo je **djelovanje**: Isus je sve promatrao kao živo; pristupio je poslu; imao je plan; stvorio je tim; pozvao je na odluku; na stvari je gledao drugačije; plesao je izvan redova; došao je iz onostranosti; proširio je svoje područje djelovanja; bio je odvažan; znao je izvući poantu; bio je vidljiv; bio je spreman poći neuobičajenim putem; bio je dalekovidan; znao je da njegove planove nitko ne može prekriti; slijedio je princip: učinit ću to "sa ili bez tuđe pomoći"; postupao je korak po korak; štap je čvrsto držao u ruci; servirao je samo najbolje vino; mijenjao je mjerila;

osobito se brinuo za druge; školovao je svoje nasljedovatelje; govorio je: "zašto ne ja?"; znao je stvari i poslove prepustiti drugima; bio je iznad stvari; došao je djelovati blagoslivljajući; bio je specijalist za izokretanje; znao je da nije sam.

Treće područje na kojemu je Isus pokazivao svoje jake strane bili su **odnosi**. Odnosi su i inače bili Isusova jača strana. Tu je bio nenadmašiv. Autorica u Isusovom odnosu prema ljudima, osobito prema svojim suradnicima – učenicima, prepoznaje sljedeće elemente značajne za jednog menadžera: dao im je viziju jedne vlasti koja je iznad njih; pogledao ih je; govorio je "da"; bio je otvoren prema ljudima i njihovim idejama; davao je i ženama značenje i vlast; bio je transparentan; vjerovao je u svoje učenike; jasno im je predočavao prednosti vezane uz njihov rad; opraštao im je; odnosio se prema njima kao prema jednakima; djelovao je odgojno; djelovao je iznutra prema van; dao im je odgovornost; provodio je s njima mnogo vremena; dodirivao je lomljive stvari; bio im je primjerom; molio je za njih; i u javnosti i u četiri oka odavao im je priznanje; brinuo se za male ljude; imao je suosjećanja s ljudima; obvezivao se; poticao je svoje učenike; služio im je; ljubio ih je i volio; branio ih je; davao im je autoritet; igrao se s njima; promatrao ih je kao dar Božji; volio ih je do kraja; promatrao ih je kao svoje najveće postignuće; kanio je samo dobro; ostavio im je konkretan znak sjećanja; svakoga je htio imati sa sobom; znao je da možemo pobijediti samo zajedno ili nikako!

Tako o Isusu razmišlja jedan stručnjak za marketing i psihologiju. Ona je kao takva pronašla, istaknula i obradila 85 Isusovih jakih strana koje su ga načinile vrhunskim menadžerom. Mi dakako nemamo vremena govoriti ovdje o svih 85 jakih strana. Siguran sam, osim toga, da bi mi **iz** naše **perspektive vjernika**, koji Isusa ne reduciramo samo na nekakvog menadžera, mogli otkriti još **mного toga dubljega i višega**. Međutim, zadržimo se ovdje na nekoliko navedenih momenata. Ne

znam koji vam se momenti najviše sviđaju. Vjerojatno to ovisi i o perspektivi svakoga od nas. Izaberimo stoga samo tri momenta: po jedan iz svakoga područja!

Moram priznati, nije mi se bilo lako odlučiti, jer je mnogo toga što bi se moglo posebno izdvojiti i dublje promotriti.

Iz **prve** skupine, one koja govori o kontroli samoga sebe i o razvitku osobnosti, izabrao sam jednu Isusovu osobinu koja je, čini mi se, jako važna za dobro funkcioniranje neke ustanove pa onda sigurno i župe. **Isus**, naime, **nije rasipao svoje vrijeme kako bi sudio o drugima**. A to je ono što, priznat ćemo, svi često činimo... Isus je na to gledao kao na golem gubitak energije. Više je puta rekao da nije došao suditi, nego pomoći. Uništavajuće i razara-

juće aktivnosti nisu mu bile vrijedne jedne jedine minute njegovoga života. Svoju energiju koristio je isključivo za stvaranje i za obnavljanje. Nije mu bio posao suditi o drugima.

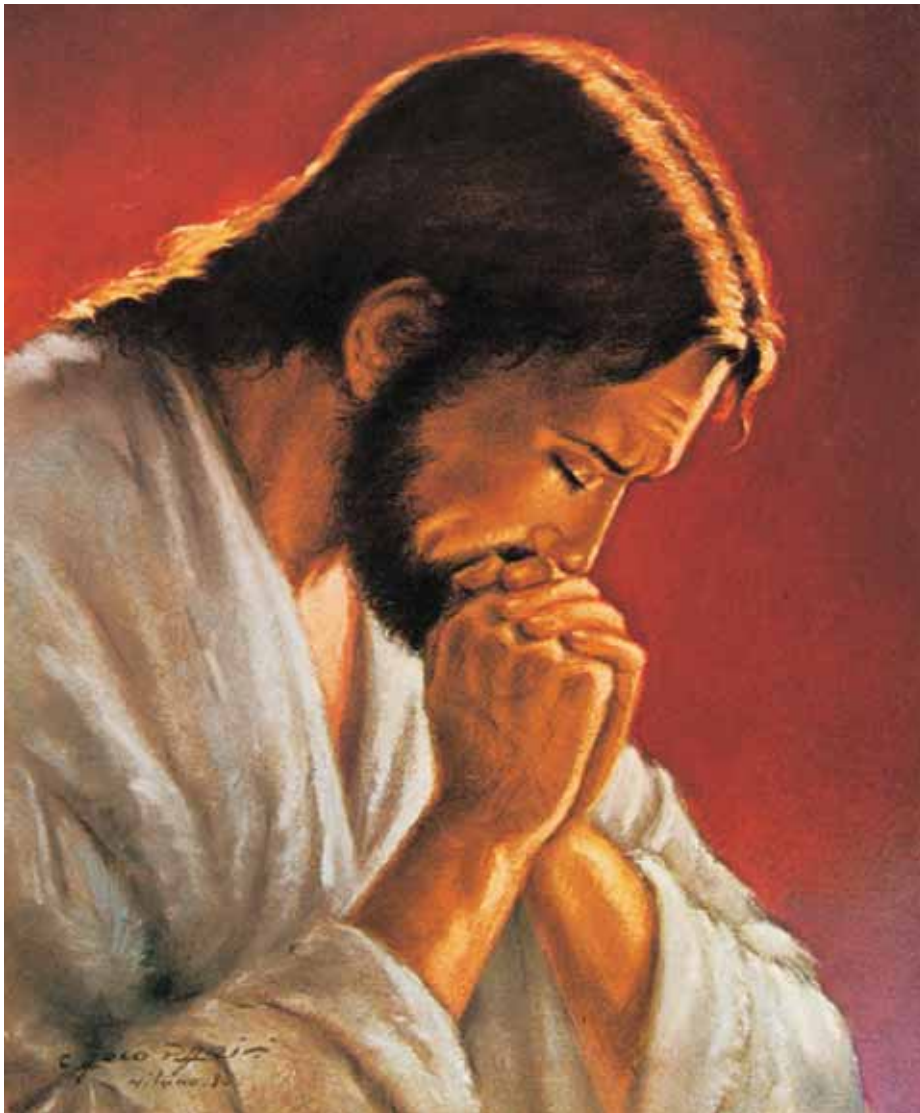
Rekao je jednom Židovima: "Ne mislite da ću vas ja tužiti Ocu. Vaš je tužitelj Mojsije u koga se uzdate." (Iv 5,45). Znao je o našoj samoodgovornosti, vjerovao je u nju. Svatko je mogao izabrati sam, a Isus se oslanjao na nas i na naš izbor. Osuđivanje naime svaki napredak osuđuje na propast. Ako kao voditelji sudimo mnogo o drugima, sami sebe onesposobljavamo u našem napretku. **Suditi o drugima nije korisno** niti za naš posao, jer tako nismo u harmoniji s energijom koja nas nosi naprijed.

Reče Isus jednom Petru: "Što je tebi do toga", što će biti s Ivanom, što

te briga... (usp. Iv 21,22). **Usmjeri svoj pogled na svoj osobni napredak**: "Ti idi za mnom"! Isus o nikome nije sudio (možda su iznimke farizeji i pismoznanci, a zanimljivo je da je prema javnim grešnicima – carinicima i bankarima bio blagonaklon, ali samo zato da ih tako potakne na obraćenje!). Isus o nikome nije sudio, jer je znao da posljednja riječ još nije rečena. Čak i razbojnik, koji je bio pribijen na križ pokraj njega, ušao je u raj, jer je posljednjim dahom spoznao istinu. I kaza mu Isus – današnjim bi rječnikom to izgledalo nekako ovako: "Dodi, prijatelju, **idemo doma. Htio bih te upoznati s mojim tatom!**" (usp. Lk 23,43). Isus doista nije gubio snagu na osuđivanje drugih, nego mu je, evo, i posljednji trenutak života bio vrijedan iskoristiti ga upravo za suprotno!

Iz **drugoga** izloga izabrao sam... U tom je izlogu izbor bio još bogatiji – ta djelovanje je Isusu bila jedna od jačih strana (kad je nešto činio, bilo je čudo)! Od svih osobina koje autorica navodi u ovom području, jedna mi se ipak učinila najvažnijom, osobito za nas koji smo, iz dana u dan, netko više, netko manje, netko češće, netko rjeđe, suočeni s rješavanjem problema i potrebom da se stvari vode i problemi dovedu do konačnoga rješenja. Ta osobina je naime ona koja se daje sakriti iza riječi: **Isus je bio specijalist za izokretanje i okretanje situacije!** Nije se dao smesti problemima kako su mu predstavljani, nije se dao natjerati u mrtvi kut iz kojega više nema izlaza. Nije posezao za rješenjima koja se nude, ali mnogo toga ne rješavaju. Ne, on je bio specijalist za rješenja drugoga reda!

Problemi se naime mogu rješavati na različite načine Prvi korak je svakako nešto što je problematično nazvati i priznati problemom. Kada je to učinjeno (a vjerujte da u Crkvi to nije uvijek lako), može se prići rješavanju problema. Kažemo da se problemi obično rješavaju određenim "mustrama", uhodanim načinom rješavanja – tako su to rješavali već oni prije nas pa možemo i mi. Međutim, vremenom takvi uhodani načini rješavanja problema više ne daju rezultate. Problemi, baš kao i neki virusi, postaju "rezistentni, otporni" na uhodana rješenja. Tada je potrebno tražiti nova rješenja i nove pristupe problemu. Ne polazi li nam to za rukom, slobodno već možemo govoriti o krizi.

I dopustite mi još izdvojiti i jednu osobinu iz one **treće** košare, košare Isusovih osobina kada su u pitanju odnosi. Ta je košara zapravo najpunija, jer Isusova najjača strana bili su upravo odnosi. Bio je (i ostao) najveći majstor odnosa! Za dobro vodstvo, za dobrog menadžera, čini mi se od svih prije navedenih osobina kada se radi o odnosima, jednom od najvažnijih ona koja sadržava **otvorenost prema ljudima i njihovim idejama**. Tu otvorenost susrećemo kod Isusa na mnogo mjesta, bilo da se radi o susretima s onima koji traže nešto od njega, bilo da se radi o danima provedenim sa svojim učenicima, bilo da se radi o vremenu koje je provodio u molitvi i povezanosti sa svojim Ocem.

Isus je **svoje suradnike često pitao**: "A vi, što vi kažete?". I ljude koje je susretao znao je presresti pitanjem: "Što hoćeš da ti učinim?". Ohrabrivao je ljude da iskazuju svoje mišljenje, svoje želje i molitve: "Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!" (Mt 7,7). I prema Ocu je ta otvorenost i povezanost očita u riječima: "Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš." (Iv 11, 41-42). A čini se da postoji i neka vrsta čežnje Boga za povezanošću sa čovjekom. Bog pokazuje interes i pažnju za naše ideje i u njih polaže nade.

I ako je Bog otvoren prema nama i našim idejama, zar ne bi to onda trebao biti i onaj koji vodi ljude, u bilo kojem obliku! **Zajedničko stvaranje i međusobna pripadnost** stupovi su našega života. Te ideale najbolje može demonstrirati menadžer koji je otvoren i znade slušati. Baš kao Isus!

Njemački komunikolog Paul Watzlawick razlikuje dvije vrste rješavanja problema. Prvu vrstu naziva rješenjima prvoga reda. Radi se o rješenjima koja otprilike leže na istoj razini kao i problem. Za to je, kaže, dovoljan zdrav ljudski razum. Sastoji se u tome da se postojeće pojača ili poveća: više istoga. Npr. kad postane hladno treba se toplije odjenuti. Jedan primjer iz Crkve: u pastoralu sakramenata značilo bi to npr. kada se primijeti da firmanici ne dolaze nakon firme u crkvu, produžiti im vrijeme priprave, ili uopće pomaknuti dob za firmu. Više s njima raditi, više termina sastanaka, više, više, više... Često bude i više razočaranja, jer se više uložene energije često uopće ne isplati, nego zna i samo postati problemom (više termina...).

Jedan primjer dobro će nam ilustrirati razliku između rješenja prvoga reda i onih drugih rješenja koja

Watzlawick naziva **rješenjima drugoga reda**. Pokušajte, molim vas, nacrtati devet točaka, 3 x 3, u obliku kvadrata. Sada ih sve pokušajte spojiti sa četiri neprekinute ravne linije. Rješenje postoji, ali ga ne možemo pronaći na istoj razini na kojoj se nalazi problem! (Rješenje je: A1-A4-D1-A1-C3)

	A	B	C	D
<u>1</u>	o	o	o	o
<u>2</u>	o	o	o	o
<u>3</u>	o	o	o	o
<u>4</u>	o	o	o	o

Primjera pristupa problemima rješenjima drugoga reda pronalazimo upravo kod Isusa – to je ta njegova sposobnost izokretanja situacije. Npr. Isusov odgovor na pitanje **je li dopušteno caru plaćati poreze** (Lk 20,20-26); ili Isusovo ponašanje prema **preljubnici koju su doveli da se kamenuje** (Iv 8) i sl. Isus je bio odličan rješavač problema drugoga reda!

Miroslav Markić, župni vikar

(Footnotes)

¹ Beth Jones, Laurie, Jesus, CEO. Using Ancient Wisdom for Visionary Leadership, New York, 1994. – Beth Jones, Laurie, Jesus Christus, Manager. Biblische Weisheiten für visionäres Management, Wien, 1996. – Dodatna korisna literatura: Ford, Leighton, Leiten wie Jesus. Menschen führen und verändern, Stuttgart, 1997. – Zoche, Hermann-Josef, Die Jesus AG. Ein Unternehmensberater analysiert die älteste Firma der Welt, München, 2002.

Molitva i obitelj

Hrana kršćanskoga života jest molitva, a središte i vrhunac molitve je nedjeljno euharistijsko slavlje.

Obiteljska molitva ima svoje značajke; ona je u prvom redu zajednička, između supružnika, između roditelja i djece. Roditelji su prvi prenosioci vjerskoga odgoja svojoj djeci, na što su prisegnuli na samom vjenčanju i krštenju. Znači oni su nenadomjestivi prenositelji budućnosti vjere. Odlasci na misu, molitve i sudjelovanje u vjerskim događanjima pomažu obiteljima da izgrade osjećaj zajedništva i omogućava roditeljima da pokažu djeci kako im je vjera važna u životu (BALOBAN, Stjepan, *Hrvatska obitelj na prekretnici*).

Bračni zajedničari i roditelji su jedno za drugo i za svoju djecu sudionici i posrednici vjere. Oni su zajedno na putu k Bogu jedno drugome pomoćnik u rastu i dozrijevanju pred Bogom. Samo molitva ne bi imala smisla u obitelji i braku ako ne bi nosila obilježja svakodnevnog života bračnog i roditeljskoga zajedništva. Sama vjera se izriče u molitvi. Vjera ne može biti bez molitve. A življena vjera u obitelji je nezamisliva bez obiteljske molitve. U samoj zajedničkoj molitvi razvija se i stvara jedno intimno zajedništvo do kojega možda ne bi ni došlo. Ako uzmemo u obzir da je roditeljski odgoj početak za daljnje razvijanje svakoga djeteta, onda ne bi došlo do razvijanja osjećaja vjere kod djece da ne poprime u kućnoj Crkvi. Sam Isus je rekao: «Gdje su dvojica ili trojica u moje ime i ja sam sa njima». (Mt 18,20)

Posebno u kršćanskoj obitelji, koja je obogaćena milošću i zadatkom sakramenta ženidbe, potrebno je odgajati djecu od najranije mladosti u vjeri, koju su primila na krštenju, Boga spoznati i štovati a bližnjega ljubiti (*Deklaracija o kršćanskom odgoju*, Drugi vatikanski koncil). Zakonik to isto potvrđuje: «Neka se nauče moliti u obitelji» (ZKP, kan. 528 §2).

Mnogi s molitvom ne izlaze na kraj. Imaju uhodane ritmove koje djeca ne razumiju, a mladima ne odgovaraju. Molitva iz srca je najiskrenija molitva upućena nebeskom Ocu. Osnovni

sadržaj obiteljske molitve jest, sam život obitelji, koji se u svojim različitim zgoda- ma tumači kao poziv koji od Boga dolazi a ostvaruje se kao sinovski odgovor (IVAN PAVAO II, *Familiaris Consortio* - *Obiteljska zajednica*, br. 59-62).

Temeljni i nezamjenjivi element odgoja je molitva kao konkretan primjer, živo svjedočenje roditelja: moleći sa svojom djecom, otac i majka ispunjavaju svoje kraljevsko svećeništvo, podupiru duboko u srce svoje djece i u njemu ostavljaju trag koji teškoće života neće uspjeti izbrisati (IVAN PAVAO II, *Familiaris Consortio* - *Obiteljska zajednica*, br. 59-62). Sam *Zakonik kanonskog prava* donosi da su roditelji obavezni prije nego drugi, riječju i primjerom odgajati djecu u vjeri i praksi kršćanskoga života (ZKP, kan. 774 § 2). U samom Zakoniku primijetio sam jednu zanimljivu pastoralnu mogućnost koja govori «neka se župnik pobrine da omogući pravilno podučavanje, poticanjem obitelji na zajedničku molitvu, okupljajući i više obitelji na jednom okupu».

Crkva moli za kršćanske obitelji jer su one temelj i budućnost Crkve. Sama Crkva je jedna velika obitelj, župna zajednica manja obitelj, a obitelj je temelj cijele ove obitelji. Papa je u Rijeci na misi za obitelj podsjetio biskupe i obitelji na poruku njemu upućenu sa strane hrvatskih biskupa «Hrvatska katolička obitelj dnevno moli i nedjeljom slavi Svetu misu» (*Propovijed Ivana Pavla II., Na Misi za obitelj u Rijeci*). Papa je nastavio, rekavši da bi se to moglo ostvarivati, vrlo je važno poštivati svetost blagdana i svetkovine, što članovima obitelji omogućava da se ponovo nađu zajedno i da Bogu zajedno iskažu dužnu naklonost i poštovanje (*Propovijed Ivana Pavla II., Na Misi za obitelj u Rijeci*).

Sama obiteljska molitva mora imati za temelj osobnu molitvu, bez osobne molitve nema ni zajedničke. Za zajedničku molitvu su potrebne i zajedničke riječi, određeni tekstovi, određeno vrijeme. Dobro je da postoji uhodanost molitve. Ako bismo molili samo kada smo raspoloženi, rijetko bi došlo do

obiteljske molitve. Dobro je što postoje obrasci gotovih molitvi, ali nije za nas dobro ako ostanemo samo na tome. To bi bilo isto kao kada bi molili cijeli život dječje molitve koje smo naučili kao mala djeca.

Zašto bračni drug ne bi započeo dan osobnom molitvom? Mnogo se toga može izreći osobnom molitvom. Kod tih molitava bračni drugovi bi mogli riješiti neke napete situacije ili konflikte koji su nastali kroz dan. Napamet naučene molitve su dobre i potrebne, ali treba se izgrađivati i naučiti moliti svojim riječima, što je sama molitva bliža srcu i životu, što je neusiljenija, spontanija, to su šanse osobne molitve kod mladih i starijih dublje, značajnije i veće. Ako nam je stalo do vjere i ako nam vjera znači u našoj obitelji, u našem bračnom životu to da nam obitelji i sam pojedinac budu sudioništvo vjere i mjesto gdje se vjera prenosi, onda nas neće ništa zadržavati - spriječiti da njegujemo osobnu, zajedničku bračnu i obiteljsku molitvu koja je temelj naše vjere. Tada ćemo biti spremni pronaći nove oblike molitve, pogodno vrijeme, u kojemu ćemo oživjeti i na obiteljskoj razini crkvena vremena.

Kršćanska se obitelj uključuje u molitveni život Crkve napose po liturgiji časoslova, obdržavanjem petaka kao dana za dobrotvornost, pokore i sabranosti (HBK, Direktorij za obiteljski pastoral Crkve u Hrvatskoj).

U braku i obitelji je molitva jako bitna. Iskustvo je pokazalo, kako se molitvom i žrtvom može utjecati na promjenu drugih i uspostavljanje iskrenih međuljudskih odnosa; npr. sv. Monika je izmolila od Boga obraćenje svoga sina Augustina.

Pokojni papa Ivan Pavao II., pozivao nas je «da nam molitva bude prisutna u svim trenucima našega života, ona molitva koju smo dobili od svojih dragih roditelja». Što dobiješ od svojih roditelja, ukućana to i nosiš sa sobom u život.

Obiteljska molitva je: molitva djece, mladih i budućih obitelji tj. roditelja.

Ivica Budinščak, bogoslov V.god.

Kršćanski odmor

Upravo je na završetku školska godina, a i akademska godina je za studente pri kraju tako da će uskoro naša naselja manje više opustjeti jer počinje vrijeme godišnjih odmora. I mi kršćani imamo što reći o tome. Nekad se mislilo, a i danas možda, da se kršćani ne bi smjeli odmarati, osobito svećenici i uopće crkveni ljudi. Kao da je to nešto manje pobožno, dok nije papa Pavao VI. javno izjavio kako je današnjem čovjeku koji često puta živi veoma ubrzanim ritmom potreban odmor. A bio je tu i prošli papa Ivan Pavao II. koji je redovito odlazio u planine odmarati se.

Već je Isus rekao svojim apostolima: «Hajdete i vi u osamu, na samotno mjesto i otpočinite malo» (Mk 6,31). To je Isus rekao učenicima nakon što su ga apostoli izvijestili o svemu što su učinili i naučavali. I evanđelist Marko nadodaje svoju opasku nakon te Isusove rečenice: «Jer mnogo je svijeta dolazilo i odlazilo pa nisu imali kada ni jesti». Isus sam nudi odmor onima koji su umorni kad veli: «Dodite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti» (Mt 11,28). A Psalam 23, koji o Bogu pjeva kao o brižnom pastiru, veli: «Na poljanama zelenim on mi daje

odmora, na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju» (Ps 23,2).

Uopće ne izgleda nevjernički tražiti odmor i odmarati se. Dapače, sam Gospodin Isus zapovijeda odmor i sam se nudi kao odmor izmorenima. Čovjek je tako stvoren da neprestano mora u ritmu svoga života izmjenjivati rad i odmor. Već na početku Biblije Bog je prikazan kao radnik – stvaratelj – koji nakon naporna rada sedmi dan počiva. Doista, kao što svaki dan, nakon dnevne aktivnosti i rada, nastupa noć koja je vrijeme fizičkog i psihičkog odmora, kada se obnavljaju istrošene sile, tako je i na kraju radnog tjedna potreban jedan dan odmora: za nas kršćane je to nedjelja, dan Kristova uskrsnuća u koji su se kršćani od samoga početka okupljali na slavlje Euharistije, susret s Uskrsnulim Gospodinom. Tako je i potreban godišnji odmor koji predstavlja barem koji tjedan predaha od uobičajenih poslova i prepuštanje odmoru i rekreaciji.

Za nas kršćane zanimljivo je posebno to što Isus, osim što apostole upućuje da nakon naporna propovijedanja pođu na samotno mjesto i malo otpočinu, i sam sebe nudi kao odmorište. Zanimljiv je starokršćanski

naziv za nebo –*refrigerium*, što znači mjesto rashlade. Slovenci imaju lijepu riječ –*okrepčevalnica* za odmorište, odnosno gostionicu. Čovjek mora negdje naći okrepju. Pitanje je gdje je to. No, više negoli gdje, pitanje glasi tko je to? Naime, kad je čovjek skrhan, kad nema više snage, kad je izmoren i treba počinka, krijepost, odnosno snagu dat će mu doista sam boravak u osami – tj. isključenost od uobičajenih poslova i briga – ali ponajviše odmor mu je voljeno biće, čovjek koji mu je prijatelj, onaj s kojim se dobro osjeća i koji ga razumije, prihvaća, koji ga zapravo svojom blizinom njeguje. Čovjek koji je izmoren na neki način je bolesnik, on je slomljen, njega su napustile fizičke, ali često i duhovne sile. Gdje je melem, kakav naći lijek, što staviti na te rane i čime liječiti čovjekovu dušu, njegov karakter, njegovu volju? **«Dodite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti!»** Odmor reče Isus.

Kako Isus može biti odmor umornoj duši, kako lijek slomljenom srcu, kako melem našim ramenima? Pa on je liječnik, onaj koji ozdravlja – to mu kaže samo ime Isus – Ješua – Bog spašava, možemo reći ozdravlja i odmara. Međutim, valja reći odmah kako Isus

nije neki instant liječnik niti takav lijek. Ne liječi on na brzinu i ne nudi senzacije. Svi oni koji u njemu traže espresso zdravlje, brz oporavak i hitno vidljive rezultate iscjeljenja koje i kakvo samo očekuju, riskiraju da se razočaraju. (Bože daj mi strpljivosti, ali brzo). Njegovo ozdraviteljsko i oporaviteljsko djelovanje zahvaća čitavoga čovjeka, ne samo njegovo tijelo ni samo njegovu psihu ili zdravlje...

Cjelovito odmoren i izliječen čovjek može biti samo ukoliko nosi u srcu mir. Isus jednom reče: « Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ne kao što svijet daje» (Iv 14, 27). Prema tome, očekivati mir i Kristove darove na način kako to svijet zamišlja i očekuje jalov je i promašen posao. Kristov odmor i njegov je mir koji zahvaća cjelinu. Svjetski pak mir uvijek nekako rješava samo jedan dio čovjekovih odnosa s drugima. Kristov mir daje sve. Kristov odmor je potpun odmor. Biti s njime znači uživati ne tek u trenutku, ne samo za tren, nego za vječnost.

Dakle, premda je potreban dnevni, tjedni i godišnji odmor, veoma je važno za nas kršćane nalazimo li svoj odmor nakon teških napora, svoje nutarnje zdravlje nakon zadovoljivih rana, svoj mir nakon nemira koje proživljavamo u užurbanom svi-

jetu u kojem živimo – doista jedino u Isusu Kristu. Zapravo to nalazimo treba zamijeniti riječju tražimo. Naša je zemaljska sudbina traženje. Ovdje je sve djelomično tako da će tek u vječnosti biti savršeno. Pa ipak, tko

traži nalazi. I samo je traženje već svojevršno nalaženje. Tražimo dakle u miru mir Kristov i u odmoru Krista koji je sam naš odmor.

Miroslav Markić, župni vikar

ŽENA – MAJKA – OBITELJ

*"Sada spojite ruke, a s rukama i srce."
(W. Shakespeare)*

Da, evo me! To je odgovor na Božje planove sa mnom. Oduvijek sam nekako u srcu znala da ću nekog dana postati žena, majka i da je obitelj mjesto gdje se želim i mogu ostvarivati. Prvi korak je upis u odgojiteljsku školu. Na kraju 4. razreda naša razrednica, inače profesorica psihologije, željela je izreći svoje viđenje nas u budućnosti. Počela je redom po klupama i rekla: "Čujte, ja vjerujem da će Smiljana među prvima, ako ne i prva, zasnovati obitelj i imati puno djece (pa što god to značilo)." Prognoze su joj se ostvarile, no malo drugim redom, nisam bila među prvima već među posljednjima.

U brak sam ušla kao vrlo temperamentna djevojka, koja diše punim plućima, koja voli putovanja. Neki su moj ulazak u brak smatrali kočnicom, pa čak i prepreku takvom životu. Ulaskom u brak postala sam još slobodnija, lepršavija i ispunjenija. Potvrdila sam si po ne znam koji puta da sam prava Božja miljenica. Damir i ja smo svjesni da je brak zajedništvo ljubavi koju treba graditi svaki dan, koja kao i svaka gradnja ima svoj početak, svoj napredak i svoje ispunjenje. Da ta ljubav ima doba rasta i doba zrelosti... Mi smo naš brak počeli graditi svjesni da nas je Bog odsanjao kao par i naše su se duše slile u jednu.

Dok smo još razgovarali o braku, kao mladić i djevojka, rekli smo životu "da". Svjesni smo da po djeci koju nam Gospodin stavlja u naše krilo, postajemo sudionici u Njegovom stvaralaštvu. I tako nam je Gospodin obogatio život našom djecom...

Lukom: nježnim, dobrim djetetom toplog pogleda i toplu srca;

Ivanom: temperamentnom, mudrom i nadahnutom djevojčicom, velikom Isusovom prijateljicom;

Damjanom: koliko su mi samo suze zahvalnosti kapnule dok sam razmišljala o tome kako bi naša obitelj bila siromašna da smo mi rekli "ne" njegovom dolasku, tako posebnom i dragom djetetu.

Dolaskom djece u moj život, u meni se rodila jedna osobnost,

obogaćena posebnim osjećajima i intuicijom koju do tada nisam osjetila. Dijeleći to s Damirom, postali smo nešto još bolje, postali smo sposobni nadići sami sebe. Djeca nam pomažu prebroditi naše male egoizme, njihova prisutnost neprestana je prilika da se usavršavamo, da kroz strpljenje gledamo u njima pozitivnu stranu, da ih okružujemo pravom ljubavlju, a ne lažnim sentimentalizmom, da ih shvaćamo i razumijemo svakog posebno, u njihovim potrebama i željama.

Svjesni smo da uvijek moramo biti budni, jer djeca gledajući i upijajući naše odnose i nas, uče i pripremaju se za život. Kao žena i kao majka mogu potvrditi da mi život dolaskom djece nije postao gori, već bolji i drugačiji.

Svako novo rođenje očvrstnulo je emocionalne veze između Damira i mene, i među svim članovima naše obitelji, stavilo je pred nas nove obaveze prema našem savršenstvu koje nam dopušta još veće međusobno darivanje kao muža i žene i kao roditelja prema djeci.

Svakim novim životom postajemo svjesni koliko povjerenja ima naš nebeski Otac u nas, kad nam daruje tako krasnu djecu. Postajemo sve bliži jedno drugome i sve više jedno i u duhu. Tako ona nerazrješivost braka, na koju smo se odlučili s onim našim prvim "da", postaje sve opipljivija. Naravno, da bismo mogli davati moramo negdje i primati. Kao ženi mnogo mi znači naše skoro svakodnevno iskazivanje onih malih pažnji, jer mi nadoknađuju tisuću onih žrtvica i ispunjavaju mi srce i daju poticaj za dalje. Osim što je srdačan, brižan suprug, pun razumijevanja, Damir je i dobar suradnik u odgoju naše djece i čvrsta ruka na koju se uvijek mogu osloniti. (Žene znaju da im je sve to potrebnije od zraka.)

Završit ću kao što sam i počela, Shakespeareovim riječima:

"Sada spojite ruke, a s rukama i srce."

Upravo tako, mi u našoj obitelji na svemu zahvaljujemo našem Početku, našem Stvoritelju i Spasitelju i njegovoj nebeskoj Majci na našoj obitelji, našem zajedništvu, našem očinstvu i majčinstvu.

A što dalje? Kao i do sada, sve u Božje ruke, uz naš trud i uzajamnu ljubav, pa što bude.

Amen.

Smiljana Popović

Sveta pričest

Upute za primanje pričesti

Kao što su to znakovi u svagdanjem životu koji se troše da bi okrijepili tijelo, tako se i Krist – predajući svoje tijelo i prolijevajući svoju krv – dao za nas da njegova uskrsnula prisutnost bude neprestana hrana i okrjepa njegovim učenicima. Tako blagujući i primajući te znakove mi kršćani se osnažujemo ne tjelesnom snagom, nego u tim znakovima mi doživljavamo dolazak samoga Krista koji nas osposobljuje da kroz naš život prostruji ta ista snaga i energija koja je njega pokretala kada je bio sav za druge, kada je bio sposoban život darovati za nas. U tom smislu je on «kruh za život svijeta» te kao što je sam rekao: onaj koji njega blaguje, ostaje u njemu, kao što je on u Ocu i Otac u njemu.

Prema tome, licemjerno bi bilo blagovati na euharistiji Kruh života, Krista Gospodina primati u znaku kruha i vina, a ne prihvaćati to poslanje, ne prihvaćati tu zadaću da i sami budemo poput Krista ljudi za druge, da drugima koji su u potrebi služimo.

Pričešćujem osobno nešto manje od sedam godina, ali vjerujte svašta sam vidio i doživio. Od krivih odgovora tipa - umjesto amen odgovori hvala lijepo niste trebali. Ili – molim Vas još jednu da ponesem sinu kući. Ili, kada mi je u ciborij s posvećenim hostijama ubacila kovanicu od jedne kune nakon što sam je pričestio, misleći da se plaća. ... Stoga, evo sada navodim praksu koja bi se trebala obdržavati u vezi Svete Pričesti.

DISPOZICIJA

- Čin kajanja na početku Mise nema učinak sakramenta ispovijedi i ne smatra se nadomjeskom ispovijedi u pogledu otpuštanja TEŠKIH GRIJEHA.
- Katolički djelitelji imaju dozvolu davati sakrament samo katoličkim vjernicima.
- Sve koji često ili svakodnevno primaju svetu pričest potrebno je uputiti da se ispovijedaju, prema svojim mogućnostima u primjerenim vremenskim razmacima.
- Prvoj pričesti djece mora prethoditi sakramentalna ispovijed kojoj se ne pripuštaju djeca koja još ne koriste zdrav razum ili prema prosudbi svećenika nisu DOVOLJNO PRIPREMLJENA.

PODJELA SVETE PRIČESTI

- Vjernici obično trebaju primiti pričest tijekom Mise nakon celebrirajućeg svećenika čija je odluka hoće li pričest biti podijeljena uz pomoć drugih svećenika. Misa se tada ne smije nastaviti dok pričest nije podijeljena svim vjernicima.
- Poželjno je da vjernici primaju hostije koje su na istoj misi bile posvećene.
- Vjernici se priččešćuju stojeći ili klečeći, a ukoliko primaju stojeći preporuča se da se prije primitka otajstva iskazuje primjeren poklon.
- Svakom krštenom katoliku, kojeg s crkveno pravne strane ništa ne sprečava, mora biti odobrena sveta Pričest.
- Svaki vjernik ima pravo primiti, prema svojem izboru, svetu Pričest u usta ili na ruku. No, potrebno je pažljivo paziti da pričesnik hostiju konzumira pred djeliteljem.
- Vjernicima nije dozvoljeno da svetu hostiju ili sveti kalež uzmu sami ili da ih dodaju iz ruke u ruku.

PRIČEST POD OBJE PRILIKE

- Pričest vjernicima dozvoljena je u slučajevima koje određuje Biskupska konferencija.

KANONSKE KAZNE

- Tko baci posvećene čestice ili ih u svetogrđnu svrhu uzme ili drži upada u izopćenje unaprijed izrečeno (stupa na snagu odmah) iz Katoličke crkve.

Miroslav Markić, župni vikar

Molitva za jedinstvo kršćana

Kao i svake godine, tako i ove, molimo za jedinstvo kršćana po uzoru na Isusovu molitvu: «Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me, da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao.» (Ivan 17, 20-22)

Ove godine, 22. siječnja, u našoj župi slavio je misu i molio za mir i razumijevanje među Crkvama msgr. Josip Mrzljak, pomoćni zagrebački biskup, uz našeg dekana i župnika Stjepana Rožankovića, našeg kapelana Miroslava Markića, župnika iz

Vrhovaca Dragutina Goričanca, velečasnog Zvonimira Kurečića te grkokatoličkog svećenika Nikolu Kekića.

Euharistiju je svojim pjevanjem uzveličao i pratio Župski crkveni zbor Sv. Nikole biskupa iz Jastrebarskog pod vodstvom s. Paule Puzjak, a uz orguljsku pratnju Ivana Bingule.

s. Paula Puzjak, dipl. crkvena glazbenica

Dan bolesnika – 11. veljače 2005.

Na dan Gospe Lurdske slavimo Dan bolesnika i bolničkog osoblja, jedan dan kada smo posebno upriličili sv. Misu za naše starije i bolesne župljane. Imali su priliku za sv. Ispovijed i tako radosno slavili sv. Misu, slušali riječ Božju, primili sakrament Bolesničkog pomazanja, pjevali Mariji – Lurdskoj Gospi, zahvalivši se Isusu i Mariji na životu, i umolvši za zdravlje i podnošenje bolesti i starosti.

Iza molitvenog dijela počeli su druženje u našoj vjeronaučnoj dvorani uz zakusku i razgovor. Susreti nakon godine dana donose vrlo živu diskusiju i pitanja: «Kako si?», «Kak' smo ostarjeli?», «Kako smo bolesni...», «Kod kojeg doktora ideš?», «Kaj smiješ jesti?»...

I tako, radosni što su se vidjeli, bili na sv. Misi i blagovali tijelo Kristovo, pošli su u svoju svakidašnjicu.

s. Paula Puzjak

Seminar za formaciju animatora predsinodskih rasprava u zajednicama vjernika

U jaskanskoj je župi Sv. Nikole 18. veljače 2005. održan seminar za formaciju animatora predsinodskih rasprava u zajednicama vjernika, kao dio pripremnog razdoblja za Drugu sinodu Zagrebačke nadbiskupije. Na seminaru su predstavljeni ciljevi i metode same Sinode te su izneseni i zadaci koji se odnose na svakoga od animatora. Budući da se Sinoda smatra skupštinom koja pomaže na dobrobit sve biskupijske zajednice, nije teško zaključiti kako su osnovni ciljevi Sinode pomoći biskupu u vođenju mjesne crkve, pojačati vjernost Evanđelju, potaknuti novu dimenziju, jačati i razvijati komunikaciju i zajedništvo u biskupijskoj zajednici te ojačati prisutnost kršćana u svijetu. Dakle, upravo je to ono što se očekuje zapravo od samih animatora: raspravama ostvariti ciljeve Sinode... Upravo su takve rasprave bile održane i toga dana kako bi animatori dobili uvid u samu bit Sinode. Svaka se rasprava odnosi na jednu studijsku skupinu koja raspravlja o zadanoj temi. Svaka tema za raspravu

zanimljiva je na svoj način, a samom se raspravom sudionici studijske skupine, prije svega, međusobno upoznaju, ali što je i najvažnije, korak po korak dolaze, kako do svoje samospoznaje, tako i do spoznaje svoje vjere. Geslo pripremnog razdoblja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije su riječi iz Pavlove poslanice Rimljanima (6,4): „Hodimo u novosti života.“ Stoga Vas ovom prilikom pozivam da na ovaj način zajedno hodimo u novosti života, da zajedno spoznamo nove dimenzije svojega života i vjere, i da tim zajedništvom pridonesemo boljitku naše cjelokupne vjerske zajednice.

Marina Bastašić, prof.

Od 28.02. do 4.03. u našoj župi održan je zaručnički tečaj ili priprava za brak jastrebarskog dekanata. U ovoj grupi bio je iznimno veliki broj sudionika, ukupno 46 parova. Voditelji tečaja su p. Juraj Bosančić i suradnici.

Idući tečaj će biti u jesen. Pripremite se! Dodite!

Koncert Marie Isabel Siewers

U našoj crkvi Sv. Nikole biskupa, u Jastrebarskom, 10. ožujka 2005, u okviru Glazbenog prstena Zagrebačke županije održan je koncert glasovite umjetnice Marie Isabel Siewers iz Argentine na gitari.

Koncert vrlo lijep, različiti autori, interpretacija predivna, zvučnost sjajna, publika malobrojna... Šteta što u Jastrebarskom nema dovoljno sluha za koncerte, glazbu, instrumente. Treba čuti, doživjeti, iskusiti druge da bi i sami mogli izvoditi. Treba se izvući iz uskogrudnosti i zatvorenosti samo u svoje brige i brege i treba imati sluha za sve lijepo. Dao Bog da možemo ubuduće lijepo slušati i još ljepše sami izvoditi!

s. Paula Puzjak, dipl. crkvena glazbenica

Obiteljska zajednica

"Obitelji, postani ono što jesi! Ti si živo uprisutnjenje Božje ljubavi!"

Obitelji, vi ste "svetište života", mjesto u kojem se može prikladno primiti život, dar Božji, i štititi protiv mnogostrukih napadaja kojima je izložen, može se razviti prema potrebama autentičnog ljudskog rasta. Vi ste temelj društva, kao prvo mjesto "humanizacije" osobe i društvenih odnosa življenih u ljubavi i solidarnosti.

VI BUDITE VJERODOSTOJNI SVJEDOCI EVANĐELJA NADE! JER, VI STE NADA I RADOST!

"Zadaća obitelji jest odgojiti ljude za ljubav i živjeti ljubav u svim odnosima s drugima, tako da se ljubav ne zatvori u

samu sebe, već da ostane otvorena zajednica."

Ivan Pavao II

Dragi župljani, ove nam je riječi Sveti Otac ostavio kao oporuku za koju vjeruje da ćemo je izvršiti. Nekoliko parova naše Obiteljske zajednice prisustvovalo je 3. svjetskom Family festu u Zagrebu 16. travnja. Moto tog susreta bio je: Obitelj ... Ljubav gradi mir.

Bilo je lijepo biti dio svjetske obitelji, čuti mnoge riječi poticaja, iznesene svjedočenjem parova, od zaručništva, braka, do udovištva ili rastavljenih brakova. Ono što je bilo svima zajedničko, to je prisutnost i snaga Božja, od najsretnijih trenutaka do

najtragičnijih. Na kraju svega bilo je lijepo poslati poruku u svijet da i mi u Hrvatskoj poštujemo obitelj, da znamo da je ona pozvana živjeti uzajamnu ljubav i da je ona rasadište temeljnih vrednota. Zato bismo se i mi i naše obitelji morali više zbližiti, družiti, obogaćivati međusobno.

Imamo Obiteljsku zajednicu, koja se i dalje sastaje jednom mjesečno, uključite se, svi ste dobrodošli, bez obzira na bračni staž...

I završit ću riječima Igina Giordanija:

"Voljeti svakim danom sve više, zane-marivati pogreške i uvrede, opraštati uvijek i uvijek iznova ljubiti – samo takav životni stav život čini radosnim.

Supružnici koji gube vrijeme ne ljubeći se, dvije su osobe koje gube vrijeme umirući. No, ako se ljube, Bog je među njima.

Tako se dom pretvara u mjesto radosti usprkos najtežim životnim kušnjama."

Smiljana Popović

Prva Sveta Pričest

Radost, strah, treptaj srca i duše naših mladih prvopričesnika mijenjali su se na licima i srcima u subotu 30. travnja, kad je napokon stigao dan prve svete Ispovijedi. „Kako ću reći... Što onda... Mogu ići kući... Kako sutra doći... Hvala Bogu, bilo je dobro... Baš je lijepo što sada više nemam grijeha. Sad sam potpuno Božji!“

Ali, sada je na svima nama red da toj čistoj dječjoj duši pomognemo da ju uresi dobrim djelima, plemenitošću, pobožnošću, ljubavlju za velikog gosta koji sutra dolazi.

S puno radosti i nade skupljali su se mali „anđeli“ na dvorištu župne crkve uz roditelje, kumove, braću i sestre, slagali se u povorku da krenu u crkvu gdje se okuplja Crkva – zajednica Isusovih prijatelja, da i oni po prvi puta prime nebeskog gosta, svog prijatelja Isusa, u svoje srce. Uzbuđenje i radost, pogledi i velike svijetle oči sve su promatrale i iščekivale Isusa u svetoj Pričesti. I pozdravi i recitali i razmišljanje uz propovijed o kruhu i vinu, o pšenici i grožđu, vinogradu i mukotrpnom radu sve do mljevenja i prešanja, cijedenja i pečenja, da bi nastao kruh za tijelo Kristovo... Tako i Krist ulazeći u svijet veli: „Paljenica i pričesnica ne mile ti se; tada rekoh: ‘Evo dolazim, Bože, vršiti volju tvoju!’“. I Krist Isus

dode, rodi se, živi i čini čudesa i ozdravlja i propovijeda, uči i trpi i daje se za nas kao zrno samljeveno, da bismo ga mi mogli primiti, blagovati, hraniti se i postajati bolji, snažniji za život, trpljenje, nadu i umiranje spremniji.

Ali, On, Isus, sada dolazi i daje se malenima jer je njihovo kraljevstvo nebesko.

Sretni, zadovoljni, s pjesmom na ustima, s radošću i ljubavlju u srcu, primaju ga i blaguju moleći da im pomogne shvatiti ovaj čin predanja i radosti.

Isuse, hvala za ovaj dan, hvala za radost, raspjevanost. Blagoslovi svu djecu, njihove roditelje, prijatelje, budi uvijek uz njih, prati ih na njihovom životnom putu i pomoz im da s vjerom, ljubavlju i nadom ponosno s tobom idu kroz život, do konačnog susreta u nebu.

To moli i želi svima,

s. Paula, vjeroučiteljica

Djeca o Prvoj Svetoj Pričesti

Moj prvi susret s Isusom

Kad sam došla pred oltar, srela sam Isusovo tijelo. Kad sam primila hostiju, osjećala sam se u njegovoj blizini zaštićeno. To je bio moj prvi susret s Isusom.

Paula

Svaku sam večer molila te, Bože, da lijepo dode ovaj dan. Da pun sreće bude

kao san... Molila sam se i za rodbinu svoju, ali kad je došao taj dan, kada susresti se s tobom nitko ama baš nitko nije mogao, nitko nije bio sretniji od mene. Kada sam te susrela, mislila sam da je san, ali bila je java. Volim te, Isuse, volim te, Bože! Ti si ključ srca mog! I jedva čekam da te ponovno sretnem...

Obožava te tvoja Ira

Moj prvi susret s Isusom bio je na mojoj prvoj pričesti, kad sam primila Isusovo tijelo. Otada se osjećam jako lijepo i sigurno, kad si ti, Isuse, u meni!

Tvoja Matea

Susret s Isusom

Dragi Isuse, bilo mi je jako drago da sam se pričestila i da sam se srela s tobom, Bogom. Bilo mi je lakše što sam se ispovijedila i hvala ti što si mi oprostio grijeha. I bilo mi je drago što sam se srela s tobom pa ću i danas ići u crkvu na krunicu. A, najbolje mi je bilo kada sam primila hostiju. I bila sam sretna kad mi je Bog oprostio grijeha. Bit ću dobra prema mami, tati i braći i molim te, donesi mir našem domu, da nitko više ne griješi.

Tvoja Monika

Molitvene zajednice

Dana 8. svibnja članovi Molitvene Zajednice «Bl. Alojzije Stepinac» Jastrebarsko i Cvetković hodočastili su o spomendanu rođenja bl. Alojzija Stepinca u Krašić pod duhovnim vodstvom župnika Stjepana i sestre Mire.

Hladno i prohladno vrijeme nije nas spriječilo da krenemo manjim autobusom i automobilima u blaženikovu rodnu župu. Po dolasku u Krašić u župnoj crkvi Presvetog Trojstva imali smo organizirano klanjanje pred izloženim Presvetim. Uz sudjelovanje naših članova molitvom i pjesmama slavili smo Gospodina. Molili smo za sve naše potrebe, za našu župu, za zajedništvo i ljubav u našim obiteljima, za mlade, bolesne, svećenička i redovnička zvanja te za domovinu. Klanjanjem smo se pripremili za dostojanstveno sudjelovanje na sv. Euharistiji. Misno slavlje predvodio je vlč. Robert Šreter, ravnatelj HKR-a u koncelebraciji domaćeg župnika i našeg župnika Stjepana, a slavlje je svojim pjevanjem uveličao župni zbor iz Krašića. Vlč. Šreter nam je govorio o liku bl. Alojzija Stepinca.

U svakom vremenu teško je svjedočiti za Krista i biti Kristov učenik te svojim životom i radom pokazati da smo njegovi nasljedovatelji. Današnje vrijeme je vrijeme relativizma kada

se izjednačava dobro i zlo. Propovjednik nas je potaknuo da se molimo i utječemo bl. Alojziju. U čvrstoj vjeri i molitvi naći ćemo snage da se nosimo s teškoćama života. Poput bl. Alojzija i mi se utječimo Kristu i njegovoj majci Mariji, te će i naše molitve biti uslišane. Po završetku mise razgledavali smo prostorije u kojima je boravio i radio bl. Alojzije Stepinac. Ispunili smo se radošću gledajući očima i osjećajući srcem predmete kojima se služio bl. Alojzije. Prije povratka, u crkvi smo molili kronicu Blažene Djevice Marije.

Lijepo je bilo hodočastiti u Krašić u mjesecu svibnju, Marijinu mjesecu, koju je bl. Alojzije toliko volio i slavio. Kod kipa bl. Alojzija oprostili smo se marijanskim pjesmama duhovno ispunjeni sa željama do ponovnog susreta u Krašiću.

Izmolili smo molitvu kardinala Stepinca «Gospi za Hrvatsku» koja je moljena na zavjetnom hodočašću grada Zagreba u Mariju Bistricu 7. srpnja 1940. godine.

Zdravo presveta Djevice i Majko Božja Marijo, moćna zaštitnice naše drage domovine Hrvatske! Premda nevrijedni da ti služimo, no ipak uzdaajući se u ljubavi i divnu blagost tvoju izabiremo TE danas pred cijelim dvorom nebeskim za gospodaricu, odvjetnicu i Majku svoju i

cijeloga našega naroda te čvrsto odlučujemo da ćemo te drage volje i vjerno služiti.

Molimo te usrdno, da nam svima uz prijestolje božanskog Sina isprosiš milost i milosrđe, spasenje i blagoslov, pomoć i zaštitu u svim pogibeljima i nevoljama. Ti si kraljica i majka milosrđa, pomoćnica kršćana i tješiteljica žalosnih. Zato Ti iskazujemo svoje djetinjte pouzdanje, kako Ti je naš narod vazda kroz vjekove iskazivao. Tvojoj majčinskoj zaštiti preporučujemo svoje duhovne i svjetovne poglavare, cijelu našu domovinu i naš narod u ovim teškim vremenima kušnja. Izmoli nam svima vjernost i ustrajnost u katoličkoj vjeri, da u krilu svete Crkve provodimo dane u miru i bez straha, u blagostanju i poštenju i tako zavrijedimo doći jednoć do vječnog života, da slavimo ondje trojednog Boga u vijeke. Amen.

Ljerka Boričević

Sakrament svete Potvrde

Konačno je pristigao dugo željkovani dan za naše potvrdenike, njihove obitelji i cijelu župnu zajednicu. Nakon sakramenta krštenja, uvrštenja u zajednicu Kristove crkve i nakon pristupa svetoj Pričesti, sudioništva na Isusovoj gozbi, nadošao je trenutak primanja pečata Dara Duha Svetoga. Sam ga je Krist obećao poslati svima nama: «Kada dođe Branitelj, kojega ću ja poslati od Oca, Duha istine koji izlazi od Oca, on će svjedočiti za me» (Iv 15,26).

To veliko slavlje dogodilo se u nedjelju, 5. lipnja 2005, kad su se naši potvrdenici, njih 86, zajedno u žaru svoje mladosti, poput cvijeta koji se izlaže sunčanim zrakama, otvorili svim srcem

i dušom milosnom dolasku i blagotvornom djelovanju Duha Kristova. Djelitelj sakramenta sv. Potvrde bio je prečasn dr. Josip Oslić, delegat našeg nadbiskupa Josipa Bozanića. On je rekao potvrdenicima u propovijedi: «...da u svojoj mladosti, ali i čitavog života treba izgrađivati svoju sadašnjost i budućnost na čvrstinu i jakim temeljima. A, to je Isus Krist! Vi ste sada zreliji kršćani koji su primili pečat Duha kojim ste obilježeni za Kristove svjedoke i navjestitelje. Jer on je jedini Put, Istina i Život.»

Primanjem sakramenta svete Potvrde nije ni izdaleka sve dovršeno. Time tek započinje veoma važno i ozbiljno razdoblje života naših

potvrdenika. Od njih se traži da aktivno sudjeluju u svojoj župnoj zajednici, da neprestano osluškuju poticaje Duha, da ispune svoj život Kristovim duhom, da žive što bliže Kristu i da Krist djeluje u njima, da mogu naviještati njegovo Evanđelje, radosnu vijest svuda oko sebe. Treba za to puno truda, hrabrosti i ustrajnosti. No, Krist je tu. On je u njima prisutan po svom Duhu. A oni trebaju dopustiti da on istinski ispuni njihov život i da ih vodi u radosnu budućnost!

Župnik

Ministrantski susret Jastrebarskog dekanata

U subotu, 28. svibnja, oko 130 ministranata Jastrebarskog dekanata sudjelovalo je na II. ministrantskom susretu u Krašiću. Susret su vodili vlč. Vlado Razum, povjerenik za pastoral zvanja i ministranata i vlč. Zoran Grgić. Toga 28. dana u mjesecu svibnju bilo je od jutra sunčano i toplo; u podnevnim satima temperatura je prelazila i 30°. Ali to nije smetalo raspoloženju ministranata. Ovogodišnja tema susreta bila je «Alojzije Stepinac i Euharistija». Htjelo se povezati našeg blaženika s Euharistijom i na njegovom primjeru vidjeti koliko je važna Euharistija u životu kršćana,

posebno ministranata. Susret je počeo u 9 sati pozdravima i odmah se krenulo s katehezom, koju je imao domaći župnik. Poslije su ministranti razgledali blaženikovu sobu, gdje je radio, spavao, a u bolesti imao i misu.

Nakon toga održan je «Kviz», gdje su ministranti iskazali svoje znanje iz vjeronauka i poznavanja svoje ministrantske službe. Iza toga je bila priprava za svetu misu, prilika za ispovijed. U 11.30 zajedno u molitvi i pjesmi slavili smo Euharistiju. U pola jedan došla je okrepa, tj. ručak. Tu su ministranti skupljali snagu za ono što je bilo poslijepodne, a to su sportska natjecanja. Svaka župa je imala svoju ekipu. Svi su htjeli biti najbolji i borili su se svim snagama u nogometu i badmintonu. Na kraju su bile društvene igre, gdje su ministranti pokazali svoje sposobnosti i

snagu. Skakanje u vreći, tačke i potezanje konopca...

Na kraju, oko 16.30 sati, susret je završio podjelama nagrada pobjedničkim ekipama, a svaki sudionik je dobio uspomenu na susret. Na kraju svi su pobijedili.

Pobijedili u prijateljstvu, druženju, radosti, u ljubavi jednog prema drugom... A toga nam treba najviše!

U 17 sati vozili smo se svojim župama s pozdravom: Doviđenja do iduće godine!

Župnik

Prešli u Očevo krilo :

1. ZLATKO MESIĆ
2. NADA TRGOVČIĆ
3. VLADIMIR BAKŠIĆ
4. IVAN NOVOSEL
5. BORIS MARKUŠIĆ
6. BARICA VRTODUŠIĆ
7. JELA ŠOPRON
8. DRAGICA BORIČEVIĆ
9. DRAGICA IVANČIĆ
10. KATARINA PAVKOVIĆ
11. DRAGA BOHAČEK
12. NIKOLA HABULIN
13. DANICA DELIĆ
14. STJEPAN CEBIĆ
15. JURAJ ŠTEFIĆ
16. MATIJA PIŠKURIĆ
17. MIRKO BAKŠIĆ-PEREK
18. GJURGJICA NOVAKOVIĆ
19. BARA BENKO
20. SLAVA PRISELAC
21. ĐURO RADOČAJ
22. STJEPAN LONČARIĆ
23. STJEPAN KRIJAN
24. IVAN BRAJE
25. DANICA IVANČIĆ
26. NIKOLA NEŽIĆ
27. JOSIP ZORETIĆ
28. ALOJZIJA BAKŠIĆ
29. MIROSLAVA ČORIĆ
30. MARTA STANIĆ
31. LJUBICA WAGNER
32. JOSIP SLUGEČIĆ
33. IVAN BORIČEVIĆ
34. JELA MAHOVLIĆ
35. KATA JUGOVIĆ
36. STJEPAN TANDARIĆ
37. BARBARA KATOVČIĆ
38. ZORA IVANIŠ
39. LADISLAV JAMBROVIĆ
40. ŠTEFICA BORKOVIĆ
41. FRANJO KONEČNY
42. VJEKOSLAVA MAJCENOVIĆ
43. ALOJZIJA ŠUBAR
44. PAVAO MALEŠIĆ

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

Vjenčani u ime Gospodnje

1. DIMNJAKOVIĆ – VUKIĆ
2. LUKAČIĆ – ŠEMBER
3. PUŠKAR – PETANJEK
4. KRCIVOJ – KURTALJ
5. MARKEŠIĆ – ZLODI
6. KOVAČEVIĆ – PAVIŠIĆ
7. RADOVAC – TOMIĆ
8. HAJNIĆ – RUBES
9. TUTIĆ – STROJINEC
10. GRBINIČEK – FRANJETIĆ
11. PAVLAKOVIĆ – GVOZDANOVIĆ
12. VINŠČAK – BEĆIR
13. DELIŠIMUNOVIĆ – BEGIĆ
14. ČIČEK – RADONIĆ

Ušli u zajednicu

Isusovih vjernika krštenjem :

1. MIHAEL ROŠIĆ od Nikole i Džejn
2. LUKA PANKASZ od Zlatka i Valentine
3. VERONIKA ŠTENGL od Davora i Renate
4. ELIZABETH ŠPIKIĆ od Josipa i Marie
5. MATIJA VUKODER od Željka i Martine
6. MIRTA-MAGDALENA MESIĆ od Maria i Mihaele
7. PETAR KREŠIMIR DVORSKI od Krešimira i Marije
8. LANA ŠOŠKIĆ od Siniše i Dijane
9. VIKTOR STANKOVSKI od Dalibora i Silvije
10. MARIJA HAČKO od Vladimira i Željke
11. VANESA NEŽIĆ od Andrejasa i Ksenije
12. MARINELA ŠIMECKI od Marijana i Brankice
13. NEA PETRINAC od Siniše i Andree
14. JOSIP LACKOVIĆ od Josipa i Ane
15. KARLO PREPELIĆ od Miroslava i Zrinke
16. JAKOV IVANČIĆ od Borisa i Jasne
17. NOA CIBAN od Branimira i Nikoline
18. NIKA ŽUNAC od Mislava i Željke
19. BORNA STANIČIĆ od Tomislava i Mirjane
20. IVANO SMOLČIĆ od Damira i Zrinke
21. MATIJA MIKLOUŠIĆ od Krešimira i Deane
22. LEON MATANČI od Antuna i Gordane
23. GABRIEL PREPROTIĆ od Marijana i Marije
24. DORA VLAŠIĆ od Romea i Violete
25. LAURA KAZIĆ od Božidara i Gordane
26. ANA LUCIJA BOHAČEK od Tomislava i Ines
27. LUKA NOVOSEL od Zvonimira i Daniele
28. LUKA RADIĆ od Predraga i Ive
29. LEON VUČINA od Alena i Ivane
30. ANTONELA GVOZDANOVIĆ od Zorana i Lidije
31. JURICA HORVAT od Marina i Valerije
32. SVEN IVAN NARANČIĆ od Marije
33. NIKA NOVOSEL od Željka i Kristine
34. EUGEN CIBAN od Tomislava i Nikoline
35. GABRIEL ŠILJEVINAC od Karla i Maje
36. ROKO NAKIĆ od Ivana i Nikoline
37. HELENA PETROVIĆ od Mladena i Melite
38. GABRIJEL IGREC-JESIĆ od Vjerana i Julijane
39. LAURA SAMARIN od Alena i Željke
40. ANTONIO BRAJAK od Maria i Anite
41. NOA NOVOSEL od Petra i Marije
42. TARA PILAT od Zlatka i Sandre
43. EMA SLADIN od Damira i Ane
44. LUKA VRBETIĆ od Krunoslava i Mire

Danas cijeli svijet tuguje. Umro je naš Papa. Otac svih ljudi ove zemlje... I ja sam jako žalosna. Otišao je u nebo. Bio je velikan nad velikanima.

Dragi Papa, znam da ćeš i dalje biti u srcima svih nas!

Martina Budinščak

Dragi Papa, hvali ti što si nas čuvao svih 26 godina i bio si najbolji Papa! Pogledaj što si sve prošao i kako si čuvao nas vjernike...

Tvoja Lucija Šember

Dragi Papa Ivan Pavao II! Otkad si bio bolestan, molio sam za tebe. Jako mi je bilo žao kad sam čuo da si preminuo. Volio bih da još živiš!

Leon Bastašić

Dragi Papa,
Tvoja dobrota je bila svjetlost ljubavi. Ti si pomirio i okupio sve vjernike. Takva dobrota i ljubav je trebala svijetu, zato želimo ostati takvi, dobri i ujedinjeni, da pokažemo kako si nas naučio dobroti i ljubavi.

Hvala ti, Papa!

Vlatka Tomašević

Dragi naš Papa,
bio si iznimno dobar čovjek. Gdje god si prošao, ljudi su te voljeli. Bio si najbolji Papa za kojeg sad ikad čula. Volim te i poštujem iz dna svoje duše.

Zbogom, dragi Papa!

Karla Lovasić

Dragi naš Papa,
hvala ti za dolazak u Hrvatsku, za svu tvoju žrtvu što si učinio za nas.

Ti koji opraštaš čovjeku koji te zamalo ubio, ti koji si ujedinio sve ljude ovoga svijeta... Ti koji si molio za nas, ti koji vjeruješ u Uskrsnuće, ti koji si kao janje bijelo, nevino i čisto, ti koji si za službu Božju rođen i umro...

Zbogom Papa!

Dragi Papa!
Hvala ti, Papa, što si tako jako bio dobar prema nama. Sada je vrijeme da mi budemo tako jako dobri prema tebi i da molimo za tebe svaku noć i jutro.

Tvoja Tea Ercegovac

Hvala ti, Sveti Oče!
Za veliko srce koje si imao u koje je stalo i moje malo srce... Za svako jutro u kojem si me budio molitvom... Za dan koji sam provela u bezbrižnoj igri i veselju... Hvala ti za svaku tvoju uspavanku... Za svaku tvoju riječ koju si uputio bolesnima, gladnima i siromašnima, djeci bez roditelja, tužnima... Hvala ti za tvoj blagoslov!

Iva Sadiković

*"Ja sam pravi trs, vi ste mladice.
Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo
roda. Jer, bez mene ne možete ništa učiniti."
Ivan 15, 5*

